

VESTITORUL EVANGHELIEI HARULUI

Exemplar gratuit

Noi credem că omul este socotit neprihănit prin credință, fără faptele Legii (Rom. 3:28)

JUSTIFICAREA

- Ce este justificarea? Ce înseamnă, mai precis, ca omul să fie socotit neprihănit **prin credință**, nu prin fapte?
- Care este relația dintre fapte și credință în justificarea respectiv sfințirea credinciosului?

CHARLES
SPURGEON

Justificarea în
limbaj simplu

CHARLES
HODGE

Justificarea este
un act legal

JOHN C.
RYLES

Pace prin
justificare

JUSTIFICAREA ÎN LIMBAJ SIMPLU

Charles Spurgeon (1834-1892)

„Și sunt socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea, care este în Hristos Isus” (Rom. 3:24).

Care este sensul justificării?¹ Dacă i-ai întreba pe teologi, te-ar încurca. Trebuie, deci, să îmi dau toată silința să explic justificarea clar și simplu, așa încât să fie chiar pe înțelesul unui copil. Pe acest pământ, oamenii muritori nu pot avea justificarea decât într-un singur fel. Știți, justificarea este un termen avocătesc; el este folosit mereu în sens legal. Un pușcăriaș este adus înaintea tribunalului, pentru a fi judecat. Și există o singură modalitate prin care acel pușcăriaș să fie justificat, anume ca el să fie găsit nevinovat. Iar dacă este nevinovat, atunci el este justificat, adică dovedit a fi un om drept. Dacă însă descoperim că acel om este vinovat, el nu mai poate fi justificat. Președintele îl poate *ierta*, dar nu îl poate *justifica*. Fapta săvârșită nu este una ce poate fi justificată, dacă acel om se face vinovat de săvârșirea ei; și tocmai din cauza acestui lucru, el nu poate fi justificat. El poate fi iertat, dar niciun rege de pe lumea asta nu poate spăla vreodată caracterul celui care este vinovat. El rămâne același infractor chiar și după ce a fost iertat. Nu există nicio modalitate omenească de a justifica un om de o acuzație care îi este adusă, decât dacă acesta este dovedit nevinovat. Dar minunăția minunățiilor este că noi suntem dovediți vinovați, și totuși suntem

justificați: verdictul a fost adus împotriva noastră – *vinovat* – și totuși, suntem justificați. Poate vreun tribunal pământesc să facă aceasta? Nu, căci doar răscumpărarea făcută de Hristos a realizat ceea ce îi este imposibil oricărui tribunal de pe pământ. Noi suntem cu toții vinovați. Citiți versetul 23, care vine imediat înaintea celui pe care l-am citit mai devreme: „Căci toți au păcătuit, și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu”. Iată aici verdictul vinovăției adus înaintea noastră, dar imediat după el ni se spune că suntem justificați fără plată, prin harul Lui.

Dă-mi voie acum să explic felul cum Dumnezeu justifică un păcătos. Voi pleca de la o situație imposibilă. Un deținut a fost judecat și condamnat la moarte. El este vinovat; nu poate fi justificat, pentru că este vinovat. Dar să presupunem pentru o clipă că un astfel de lucru s-ar putea totuși petrece – că o altă persoană ar fi introdusă în discuție, care ar putea lua asupra ei toată vinovăția acestui om, ar lua locul lui și, printr-un proces misterios (care este, evident, imposibil oamenilor), *ar deveni* acel om sau ar lua asupra lui caracterul acelui om. El, cel drept, îl pune pe cel certat cu legea în locul lui, și îl face astfel pe acesta un om nevinovat – evident, asta nu putem face în tribunalele

noastre! Dacă m-aș duce înaintea unui judecător și el ar fi de acord ca eu să stau în închisoare vreme de un an în locul unui stricat care a fost condamnat ieri la un an de temniță, n-aș putea să iau vinovăția lui asupra mea. Aș putea lua pedeapsa lui, dar nu și vinovăția lui. Acum, ceea ce carnea și sângele nu pot face, a *făcut* Isus Hristos prin răscumpărare. Iată-mă, eu, cel păcătos. Și pot spune că sunt reprezentativ pentru voi toți. Sunt condamnat la moarte, căci Dumnezeu spune: „Îl voi condamna pe acel om, trebuie să îl pedepesc, și îl voi pedepsi negreșit”. Dar Hristos vine, mă dă la o parte și se așază în locul meu. Când se dă cuvântul apărării, Hristos spune, „Vinovat”. El ia vinovăția mea și o face a Lui. Când trebuie pusă în aplicare pedeapsa, Hristos vine în față. „Pedepsește-Mă”, spune El, „am pus neprihănirea Mea asupra acelui om, și am luat păcatele Lui asupra Mea. Tată, pedepsește-Mă, iar pe acel om consideră-l ca fiind Eu. Dă-i voie să domnească în Cer și dă-Mi Mie suferința. Lasă-Mă să îndur blestemul lui, iar pe el să primească binecuvântarea Mea”.

Această doctrină uimitoare a schimbării locurilor între Hristos și sârmanii păcătoși este o doctrină a revelației supranaturale, căci ea n-ar fi putut fi concepută prin mijloace naturale. Dați-mi voie să mai explic odată, și sper să nu fi făcut vreo greșală. Modalitatea prin care Dumnezeu mântuiește un păcătos nu presupune în niciun fel ca El să treacă cu vederea pedeapsa. Nu – pedeapsa a fost plătită în întregime. Ea este pusă asupra altei persoane, în

locul celui vinovat de drept. Cel vinovat trebuie să moară. Dumnezeu spune aceasta. Hristos afirmă: „Eu voi fi înlocuitorul acestui răzvrătit. El Îmi va lua locul, iar Eu pe al lui”. Dumnezeu Își dă acordul la aceasta. Niciun monarh pământesc nu ar avea puterea de a fi de acord cu o astfel de schimbare. Dar Dumnezeul cerurilor are dreptul să facă așa cum dorește. În îndurarea Sa infinită, El Și-a dat acordul pentru acest aranjament. „Fiul dragostei Mele”, spune El, „Tu trebuie să stai în locul păcătosului; trebuie să suferi ceea ce el ar trebui să sufere; trebuie să fii socotit vinovat, la fel cum el a fost socotit vinovat. *Apoi* Eu mă voi uita către păcătos într-o altă lumină. Îl voi privi ca și cum el ar fi Hristos; îl voi accepta ca și cum ar fi fost singurul Meu Fiu, plin de har și de adevăr. Îi voi da o coroană în Cer, și îl voi lua la inima mea pe vecie”. Aceasta este calea prin care suntem mântuiți.

Acum, dați-mi voie să continui a vă explica unele dintre caracteristicile acestei justificări. Imediat ce un păcătos care se pocăiește, el este justificat, și țineți bine minte asta, este justificat de toate păcatele sale. Avem aici un om complet păcătos. Dar în momentul în care crede în Hristos, el primește îndată iertarea, iar păcatele nu mai sunt ale lui – ci ele sunt aruncate în adâncimile mării! Ele sunt puse pe umerii lui Hristos, și duse sunt. Omul nostru stă acum nevinovat în ochii lui Dumnezeu, acceptat în Cel Preaiubit. „Ce?”, ai putea spune, „vrei să spui că se petrece cu adevărat asta, literal?” Da, asta vreau să spun. Aceasta este

doctrina justificării prin credință. Prin dreptatea divină, omul încetează să mai fie văzut ca fiind vinovată; în momentul în care el crede în Hristos, toată vinovăția îi este îndepărtată. Dar voi merge chiar mai departe. În clipa când omul crede în Hristos, el încetează să mai fie vinovat înaintea lui Dumnezeu; mai mult, el devine neprihănit, capătă merit; căci în clipa în care Hristos îi ia păcatele, el primește neprihănirea lui Hristos, astfel că atunci când Dumnezeu privește la păcătosul care era mort în păcatele lui cu doar o oră în urmă, acum se uită la el cu tot atâta dragoste și afecțiune cum El s-a uitat dintotdeauna la Fiul Său. El însuși a spus: „Cum M-a iubit pe Mine Tatăl, așa v-am iubit și Eu pe voi” (Ioan 15:9). El ne iubeste la fel cum Tatăl L-a iubit pe El. Poți să crezi o astfel de doctrină? Nu trece ea dincolo de tot ce ai putea gândi? Ei bine, este o doctrină a Duhului Sfânt, doctrina prin care trebuie să nădăjduim să fim mântuiți. Cum aș putea ilustra mai bine acest gând înaintea oricărei persoane încă neluminată? Îi voi prezenta pilda care ne-a fost dată prin proroci – pilda lui Iosua, marele preot. Iosua vine, îmbrăcat în haine murdare – acele haine murdare reprezentând păcatele lui. Dar ia de la el hainele murdare – și iată ce este *iertarea*. Pune o mitră pe capul lui, îmbracă-l cu veșminte regale, fă-l bogat și frumos – și iată ce este *justificarea*. Dar de unde provin aceste haine? Și unde se duc acele zdrențe cu care era anterior îmbrăcat? Iată, zdrențele lui Iosua au trebuit să meargă asupra lui Hristos, iar veșmintele cu care el este îmbrăcat

sunt cele pe care Hristos le-a purtat! Păcătosul și Hristos fac exact ceea ce au făcut Ionatan și David: Ionatan l-a îmbrăcat pe David în veșmintele sale; iar David i le-a dat lui Ionatan pe ale sale. Tot așa Hristos ne ia nouă păcatele, și noi primim neprihănirea Lui, iar acest lucru are loc printr-o substituție glorioasă și printr-un schimb al locurilor, prin care păcătoșii sunt eliberați și justificați prin harul Lui.

„Dar”, spune cineva, „nimeni nu este justificat în acest fel până nu moare”. Credeți-mă că este.

În clipa când păcătosul crede,
 Și-și pune credința în Dumnezeul
 lui crucificat,
 Iertarea îndată și-o primește,
 Deplina răscumpărare prin sângele
 Lui vărsat.²

Dacă acel tânăr a crezut cu adevărat în Hristos în această dimineață, conștientizând printr-o experiență spirituală ce am încercat să descriu, el este la fel de justificat înaintea lui Dumnezeu acum ca atunci când va sta înaintea tronului Său. Nici duhurile glorificate din Cer nu sunt mai acceptabile înaintea lui Dumnezeu decât este sărmanul de colo, care este justificat prin har într-o clipită. Este vorba despre o spălare perfectă, o iertare perfectă, o imputare perfectă. Prin Hristos, Domnul nostru, noi suntem acceptați pe deplin, fără plată și întru totul.

Aș vrea să adaug câteva cuvinte aici, și apoi să închei acest subiect al justificării. Aceia care sunt justificați, sunt justificați *ireversibil*. Imediat ce un păcătos ia locul lui Hristos și Hristos ia locul păcătosului, nu există frica unei

alte schimbări. Dacă Hristos a plătit o dată datoria, atunci ea este bine plătită; niciodată nu va mai cere ceva să fie plătită. Dacă ești iertat, ești iertat pentru totdeauna. Dumnezeu nu îți dă omului eliberarea fără plată pecetluind-o cu mâna Sa, pentru ca apoi să o retragă și să îl pedepsească pe acel om: departe de Dumnezeu să facă asta. El spune: „L-am pedepsit pe Hristos! Mergi în pace”. Și după aceasta putem să ne „bucurăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu” (Rom. 5:2) pentru că, fiind „socotiți neprihăniți, prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos” (Rom. 5:1). Acum aud pe cineva exclamând: „Aceasta este o doctrină neobișnuită!” Ei bine, așa pot gândi unii; dar dă-mi voie să îți spun că este o doctrină împărtășită de toate bisericile protestante, *chiar dacă ele ar putea să nu o mai predice*. Este

doctrina Bisericii Angliei, doctrina lui Luther, este doctrina Bisericii Prezbiteriene; este doctrina îmbrățișată de toate bisericile creștine. Dacă ți se pare prea străin urechilor, este pentru că *urechile tale sunt străine de această doctrină*, nu pentru că ea ar fi străină. Este doctrina Sfințelor Scripturi, care spun că nimeni nu îi poate condamna pe aceia pe care Dumnezeu îi justifică și că nimeni nu îi poate acuza pe aceia pentru care Hristos a murit, căci ei sunt eliberați complet de vinovăția păcatului. Așa că, după cum spuneau și profeții, Dumnezeu nu mai vede niciun păcat în Iacov și nicio nelegiuire în Israel. În momentul în care oamenii cred - păcatele lor fiind imputate lui Hristos - ele nu mai sunt ale lor; iar neprihănirea lui Hristos le este dată și considerată a lor, astfel încât ei sunt astfel acceptați.

Fragment dintr-o predică rostită la slujba de Duminică dimineața,
pe 5 Aprilie 1857, la Music Hall, Royal Surrey Gardens.

Charles H. Spurgeon (1834-1892): păstor baptist influent; cel mai citit predicator din istorie; s-a născut la Kelvedon, Essex, Anglia.

Note bibliografice și explicative

(1) În traducerea Cornilescu, termenul **justificat** este adesea tradus prin „socotit neprihănit” sau „îndreptățit”, sensul fiind de a fi considerat nevinovat - n.tr. **Justificarea** este un act al harului fără plată al lui Dumnezeu, prin care El ne iartă toate păcatele și ne acceptă ca neprihăniți înaintea Sa, numai datorită neprihănirii lui Hristos care este pusă în contul nostru și primită doar prin credință” (Benjamin Keach, *Catehismul Baptist*, Editura MAGNA GRATIA, p. 32).

(2) Imn compus de Joseph Hart (1712-1768).

SEMNIIFICAȚIA JUSTIFICĂRII

Charles Hodge (1797-1898)

Cum poate fi un om drept înaintea lui Dumnezeu? Răspunsul pe care îl dăm acestei întrebări arată caracterul religiei noastre și, dacă este pus și în practică, el arată și destinația noastră viitoare. A da un răspuns greșit înseamnă a rata calea către Rai. Înseamnă a greși acolo unde eroarea este fatală, pentru că ea nu poate fi corectată. Cum credem noi că am putea fi mântuiți, dacă Dumnezeu cere un lucru, iar noi venim cu altceva? Dacă El a revelat o modalitate prin care El poate fi drept și totuși să îl justifice pe păcătos, dar noi respingem această metodă și insistăm să găsim o altă cale, cum am putea spera să fim primiți de El? De aceea, răspunsul pe care îl dăm la întrebarea de mai sus trebuie să fie gândit cu toată seriozitatea de către toți cei care își asumă calitatea de învățători religioși și de către toți cei care se bazează pe învățăturile lor. Întrucât noi nu putem fi judecați după faptele altcuiva, ci fiecare om va răspunde pentru el însuși, tot așa orice om trebuie să fie încredințat pentru sine de ceea ce Biblia ne învață pe acest subiect. Tot ceea ce învățătorii religioși pot să facă este să se străduiască să ajute la cercetarea acelor care sunt nerăbdători să afle calea vieții. Făcând asta, cea mai sigură metodă este de a adera strict la învățăturile Scripturii și să prezinte tema de față așa cum este ea arătată de Scriptură.

Una dintre principalele doctrine ale Bibliei – peste tot este fie susținută deschis, fie prezumată – constă în aceea că noi, oamenii, suntem sub autoritatea Legii lui Dumnezeu. Acest lucru este aplicabil tuturor categoriilor de oameni, fie că ei se bucură de o anume revelație divină, fie că nu. Orice lucru revelat de Dumnezeu ca regulă de viață face parte din constituția Legii, care îi obligă pe aceia cărora li s-a făcut revelația să asculte de ea și prin care ei sunt judecați în final. Cei care nu au primit nicio descoperire exterioară a legii divine își sunt singuri lege. Cunoștința binelui și a răului, scrisă în inimile lor, este parte din natura legii divine, însoțită de autoritatea și aprobarea lui Dumnezeu; prin ea, păgânii sunt judecați în ziua de apoi.

Dumnezeu a considerat potrivit să atașeze promisiunea vieții de ascultarea de Legea Lui. Limbajul Bibliei cu privire la acest subiect este următorul: „Omul care împlinește neprihănirea, pe care o dă Legea, va trăi prin ea” (Rom. 10:5). Acel învățător al Legii care a recunoscut că Legea îi cere să Îl iubească pe Dumnezeu și pe semenul său a primit următorul răspuns din partea Mântuitorului, „Bine ai răspuns. Fă așa, și vei avea viața veșnică” (Luca 10:28). Iar altuia care L-a întrebat, „Ce bine să fac ca să moștenesc viața veșnică?”, El i-a spus, „dacă vrei

să intri în viață, păzește poruncile” (Matei 19:17). Pe de altă parte, Legea pronunță moartea ca pedeapsă pentru încălcarea ei: „Plata păcatului este moartea” (Rom. 6:23). Aceasta este afirmația universală a Scripturii pe această temă.

Ascultarea pe care Legea o cere se numește *neprihănire*, iar cei care au o astfel de ascultare sunt denumiți *neprihăniți*. Sensul scriptural al cuvântului „a justifica” înseamnă a-i atribui unui om neprihănirea, sau a-l declara neprihănit. Cuvântul acesta nu are niciodată înțelesul de „a face bine” într-un sens moral, ci întotdeauna de „a declara pe cineva drept sau neprihănit”. Astfel, Dumnezeu spune: „nu-l voi considera drept pe cel vinovat” (Exod 23:7, NTR). Judecătorilor li s-a poruncit să îi ierte pe cei dreți și să condamne pe cei răi (Deut. 25:1). Nenorocirea este pronunțată împotriva celor care, „pentru mită, îl achită pe cel vinovat” (Isaia 5:23). În Noul Testament se spune că, „nimeni nu va fi socotit neprihănit înaintea Lui, prin faptele Legii” (Rom. 3:20). „Dumnezeu este Acela, care-i socotește neprihăniți! Cine-i va osândi?” (Rom. 8:33-34). Rar se poate găsi în Biblie un cuvânt al cărui înțeles să fie mai puțin discutabil. Nu există niciun pasaj în Noul Testament în care el să fie folosit în afara sensului său obișnuit și evident.

Când Dumnezeu justifică un om, El îl *declară* neprihănit. A justifica nu înseamnă niciodată „a-l face sfânt”. Se spune că a-l justifica pe cel rău este un lucru păcătos, dar niciodată nu poate

fi un lucru păcătos a-l face sfânt pe un om rău. Și după cum Legea cere neprihănire, a-i imputa sau atribui cuiva neprihănirea înseamnă, în limbajul Scripturii, a justifica. A face pe cineva neprihănit este altă modalitate de a exprima același lucru. Astfel, a fi neprihănit înaintea lui Dumnezeu și a fi justificat înseamnă același lucru, după cum este prezentat în pasajul următor: „Pentru că nu cei ce aud Legea, sunt neprihăniți înaintea lui Dumnezeu, ci cei ce împlinesc legea aceasta, vor fi socotiți neprihăniți” (Rom. 2:13). Cititorul atent al Bibliei, dar în special cel sânguinos, nu poate să nu observe că aceste expresii variate – a fi neprihănit înaintea lui Dumnezeu, a imputa neprihănirea, a declara neprihănit, a justifica, și altele de același fel – sunt atât de interschimbabile încât se explică una pe cealaltă și arată clar că a justifica un om înseamnă a-i atribui sau imputa neprihănirea. Atunci întrebarea esențială este: „Cum se obține această neprihănire?” Avem motive să fim mulțumitori pentru că răspunsul pe care Biblia îl dă acestei întrebări este perfect de clar.

În primul rând, faptul că neprihănirea prin care suntem justificați înaintea lui Dumnezeu nu provine din faptele noastre bune este un adevăr nu doar subliniat, ci și dovedit. Primul argument al apostolului în acest sens provine din adevărul că Legea cere o *neprihănire perfectă*. Dacă Legea ar fi fost satisfăcută cu o ascultare imperfectă sau printr-o rutină în îndeplinirea responsabilităților exterioare, ori prin orice slujire pe care oamenii sunt

capabili să o facă, atunci fără îndoială că justificarea ar fi prin fapte. Dar pentru că ea cere o ascultare perfectă de la cei păcătoși, justificarea prin fapte este *absolut imposibilă*. Așa motivează și apostolul: „Căci toți cei ce se bizuiesc pe faptele Legii, sunt sub blestem; pentru că este scris: ‚Blestemat este oricine nu stăruiește în toate lucrurile scrise în cartea Legii, ca să le facă’” (Gal. 3:10). Întrucât Legea pronunță blestemul ei asupra oricărui om care nu continuă să facă toate lucrurile pe care ea le poruncește, și pentru că nici un om nu poate pretinde că deține o astfel de ascultare perfectă, concluzia este că toți cei care privesc către Lege pentru a fi justificați prin ea, trebuie să fie condamnați. Același lucru este susținut și în versetul care urmează: „Și că nimeni nu este socotit neprihănit înaintea lui Dumnezeu, prin Lege, este învederat, căci ‚cel neprihănit prin credință va trăi’”. Adică Legea nu este satisfăcută prin ascultarea imperfectă. Ea nu cunoaște și nu poate cunoaște o altă modalitate de justificare decât ascultarea completă de cerințele ei. De aceea, Pavel spune în același capitol, „Dacă s-ar fi dat o Lege care să poată da viața, într-adevăr, neprihănirea ar veni din Lege” (Gal. 3:21).

Dacă Legea putea să declare pe cineva neprihănit și astfel să îi ofere dreptul la viața promisă, câtă vreme aceea persoană a încălcat poruncile ei, nu ar fi fost nevoie de nicio altă modalitate de mântuire a oamenilor; dar întrucât Legea nu își poate diminua cerințele ei, justificarea prin Lege este

imposibilă. Același adevăr este prezentat, într-o formă diferită, atunci când s-a spus, „căci dacă neprihănirea se capătă prin Lege, degeaba a murit Hristos” (Gal. 2:21). Nu ar mai fi fost nevoie de moartea lui Hristos, dacă ar fi fost posibil ca Legea să fie satisfăcută prin ascultarea noastră imperfectă de ea. De aceea, Pavel îi avertizează pe toți cei care se uită către faptele lor pentru a fi justificați prin ele, spunându-le că ei sunt datori să împlinească întreaga Lege (Gal. 5:3). Ea nu acceptă *niciun compromis*; nu poate cere mai puțin decât ceea ce este drept, iar ascultarea perfectă este acel lucru drept. De aceea, limbajul ei este neschimbat: „Blestemat este oricine nu stăruiește în toate lucrurile scrise în cartea Legii, ca să le facă” (Gal. 3:10), iar „omul care împlinește neprihănirea, pe care o dă Legea, va trăi prin ea” (Rom. 10:5). Prin urmare, orice om care se așteaptă să fie justificat prin faptele sale trebuie să se pună la lucru pentru a împlini totul, și să nu se aștepte să abordeze aceasta gândindu-se că el ar fi mai bun decât alți oameni, sau că el este foarte precis și face multe lucruri, ori că postește de două ori pe săptămână și dă zeciuiele din toate lucrurile pe care le are, ci trebuie să se asigure că este *lipsit de păcat*.

Faptul că Legea lui Dumnezeu este atât de strictă în cerințele ei este un adevăr care stă la temelie întregului raționament al lui Pavel privitor la modalitatea de justificare. El dovedește că Neamurile au păcătuit împotriva legii scrise în inimile lor și că

evreii au încălcat Legea revelată în Scripturile lor; atât evreii cât și Neamurile, deci, sunt sub păcat, și întreaga omenire este vinovată înaintea lui Dumnezeu. Astfel, concluzionează el, nimeni nu poate fi justificat înaintea Lui prin faptele Legii. Totuși, în raționamentul lui nu se află nicio forță anume, cu excepția celei care vine din prezumția că Legea cere ascultarea perfectă. Dar cât de mulți sunt aceia care recunosc fără ezitare că sunt păcătoși, dar depind de faptele lor în ce privește acceptarea lor înaintea lui Dumnezeu! Ei nu văd nicio inconsecvență între recunoașterea păcatului și așteptarea lor de a fi justificați prin fapte. Motivul este că ei se bazează pe un principiu total diferit de cel adoptat de apostol: ei presupun că Legea poate fi satisfăcută prin ascultarea lor foarte imperfectă. Pavel pleacă de la ideea că Dumnezeu cere conformarea perfectă față de voia Lui, că mânia Lui este descoperită împotriva oricărei necinstiri a lui Dumnezeu și împotriva oricărei nelegiuii a oamenilor. De aceea, pentru El, este de ajuns că oamenii au păcătuit deja pentru a dovedi că ei nu pot fi justificați prin faptele lor. Nu este vorba despre cât de mult ar fi putut păcătuți, mai mult sau mai puțin, căci în această privință nu există nicio diferență, întrucât „toți au păcătuit, și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu” (Rom. 3:23).

Deși atât de clar prezentată în Scriptură, această doctrină a ajuns să fie considerată de oameni ca fiind prea severă. Ei își imaginează că faptele lor bune vor fi comparate cu faptele rele

și că vor fi cumva răsplătiți sau pedepsiți în funcție de cât de multe sunt unele sau altele; sau că păcatele dintr-o parte a vieții ar putea fi ispășite prin faptele bune din altă parte a ei; sau că ar putea scăpa printr-o simplă mărturisire cu gura și prin pocăință vagă. Dacă s-ar considera pe ei înșiși ca fiind sub vreo lege omenească, n-ar putea să accepte astfel de așteptări. Nicio lege omenească nu este administrată așa cum oamenii par să speră că va fi administrată Legea lui Dumnezeu. Cel ce fură sau ucide – chiar dacă ar face asta o singură dată, chiar dacă își mărturisește fapta și se pocăiește, chiar dacă face oricâte acte de caritate – nu este cu nimic mai puțin un hoț și un ucigaș. Legea nu poate să se aplice în funcție de pocăința și reformarea lui. Dacă el fură sau ucide, Legea îl condamnă. Justificarea prin Lege este imposibilă pentru el. Legea lui Dumnezeu se aplică până și la cele mai tainice porniri ale inimii. Ea condamnă orice este rău prin natura lui. Dacă un om încălcă această regulă perfectă a dreptății, s-a terminat cu justificarea prin Lege; el a eșuat deja să asculte de condițiile ei, iar Legea nu poate decât să îl condamne. A-l justifica ar fi ca și cum am spune că el nu ar fi încălcat Legea în niciun fel.

Cu toate acestea, oamenii cred că ei nu vor fi tratați utilizând principiile stricte ale Legii. Aceasta este greșeala lor fatală. În acest aspect, ei se află în cel mai direct conflict cu Scriptura, care ne tratează plecând de la ideea constantă a supunerii noastre față de Lege. Sub stăpânirea lui Dumnezeu,

această Lege strictă nu reprezintă nimic altceva decât perfecțiunea; ea este exercițiul neschimbător al perfecțiunii comportamentului moral. Chiar și conștiința, când este corect iluminată și trezită, este la fel de strictă ca și Legea lui Dumnezeu. Ea refuză să fie liniștită prin pocăință, reformare sau penitență.¹ Ea întărește orice poruncă și orice acuzare care vine de la Judecătorul nostru suprem și ne arată – la fel de simplu cum o fac înseși Scripturile – că justificarea printr-o ascultare imperfectă este imposibilă. Întrucât conștiința și ea este expusă greșelii, nu trebuie să ne bizuim pe mărturia ei în această problemă. Noi facem apel la Cuvântul lui Dumnezeu, care ne învață clar că este imposibil ca un păcătos să fie justificat prin fapte, pentru că Legea cere ascultare perfectă.

Al doilea argument al apostolului în a arăta că justificarea nu este prin fapte ține de mărturia Scripturilor Vechiului Testament. Această mărturie este prezentată în variate forme. În *primul* rând, așa cum susține apostolul, în baza principiului că Legea cere ascultarea perfectă, toate acele pasaje care susțin păcătoșenia universală a omului sunt tot atâtea afirmații ale doctrinei că ei nu pot fi justificați prin fapte. De aceea, el și citează pasaje ca aceasta: „Nu este niciun om neprihănit, nici unul măcar. Nu este niciunul care să aibă pricepere. Nu este niciunul care să caute cu tot dinadinsul pe Dumnezeu. Toți s-au abătut, și au ajuns niște netrebnici. Nu este niciunul care să facă binele, nici unul măcar” (Rom. 3:10-12).

Prin faptul că afirmă că toți oamenii sunt păcătoși, Vechiul Testament ne învață, în felul cum vede apostolul, că ei nu pot fi acceptați niciodată înaintea lui Dumnezeu în baza neprihănirii lor. A spune că un om este un păcătos este același lucru cu a spune că Legea îl condamnă – și, bineînțeles, ea nu îl poate justifica. După cum vechile Scripturi sunt pline de afirmații ale păcătoșeniei omului, tot așa ele sunt pline de dovezi ale faptului că justificarea nu este prin fapte.

Dar, în al *doilea* rând, Pavel citează mărturia afirmativă directă pentru a susține această doctrină. În Psalmi este scris: „Nu intra la judecată cu robul Tău! Căci niciun om viu nu este fără prihană înaintea Ta” (Ps. 143:2). El citează adesea acest pasaj, și din aceeași categorie sunt toate acele pasaje care vorbesc despre insuficiența sau lipsa de valoare a neprihănirii omenești înaintea lui Dumnezeu.

În al *treilea* rând, apostolul se referă la acele pasaje care implică doctrina pe care el o apără; adică la acelea care vorbesc despre acceptarea oamenilor înaintea lui Dumnezeu în baza principiului harului, fiind ceva pe care ei nu îl merită și pe care nu îl pot clama în niciun fel ca fiindu-le datorat. Aceasta a fost ideea pe care el a avut-o în minte când s-a referit la exprimarea lui David: „Ferice de aceia ale căror fărâdelegi sunt iertate, și ale căror păcate sunt acoperite! Ferice de omul, căruia nu-i ține Domnul în seamă păcatul!” (Rom. 4:7-8). Faptul că un om este iertat implică ideea că el este vinovat, iar faptul că el este vinovat

implică ideea că justificarea sa nu poate să se bazeze pe caracterul sau comportamentul său. Cu greu poate cineva să își imagineze că, având înaintea ochilor o astfel de doctrină, ar mai putea fi negată ideea că toate Scripturile sunt înțesate, de la început și până la sfârșit, de condamnări ale doctrinei justificării prin fapte. Orice mărturisire cu penitență a păcatelor, orice apel la îndurarea lui Dumnezeu constituie o renunțare la *orice fel de merit personal*, o declarație că speranța celui penitent nu se poate bizui pe nimic din ceea ce el poate face. Și astfel de mărturisiri și apeluri sunt cu adevărat făcute adesea de aceia care încă se bizuie pe faptele lor bune sau pe neprihănirea lor, atunci când vor să fie primiți de Dumnezeu. Totuși, aceasta nu invalidează argumentul

apostolului. Ea doar ne arată că astfel de persoane au o concepție diferită asupra a ceea ce este necesar pentru justificarea lor, prin comparație cu învățătura susținută de apostol. Ei presupun că cerințele Legii sunt atât de joase încât, chiar dacă ei sunt păcătoși și au nevoie de iertare, totuși ei încă pot să împlinească ceea ce Legea le cere. Dar Pavel își susține învățătura plecând de la faptul că Legea cere ascultarea perfectă și, de aceea, orice mărturisire a păcatului sau orice apel la îndurare implică o renunțare la justificarea prin Lege. Legea nu acceptă nimic în afara ascultării perfecte, ca temei al acceptării omului înaintea lui Dumnezeu. Dacă Scriptura spune că suntem acceptați prin credință, atunci ea spune că nu suntem acceptați în baza ascultării.

Fragment din *The Way of Life*, (Philadelphia:
American Sunday School Union, 1841).

Charles Hodge (1797-1898): influent teolog prezbiterian din America; autor al cărții *Systematic Theology*; s-a născut în Philadelphia, PA, SUA.

Note bibliografice și explicative

(1) **penitență** – auto-pedepsire sau umilire pentru a arăta întristarea cauzată de păcat.

* * *

Noi spunem că omul este justificat prin credință nu pentru că această credință este meritorie în a ne aduce justificarea prin valoarea ei, ci pentru că ea este instrumentul prin care obținem fără plată neprihănirea lui Hristos. — *John Calvin*

Dacă doctrina justificării prin credință ar fi pierdută, s-ar pierde întreaga învățătură creștină... Biruința lui Hristos este o victorie asupra Legii, păcatului, asupra firii noastre pământești, asupra lumii, diavolului, morții, iadului și asupra tuturor relelor; iar această victorie a Lui ne-a fost transferată. Chiar dacă acești tirani, vrăjmașii noștri, ne acuză și ne îngrozesc, ei nu ne pot duce

în disperare și nu ne pot condamna, căci Hristos, pe care Dumnezeu Tatăl L-a înviat dintre cei morți, este biruitor peste ei, și El este neprihănirea noastră. De aceea „mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Hristos” (1 Cor. 15:57). Amin. — *Martin Luther*

Dacă ai scoate condamnarea din Evanghelie, ai pune condamnarea asupra ta însuși! Ceea ce te va condamna nu este Evanghelia, ci faptul că tu o respingi.
— *Charles Spurgeon*

JUSTIFICAREA ESTE UN ACT LEGAL

Charles Hodge (1797-1898)

Când au afirmat că justificarea este un act legal, reformatorii au intenționat în primul rând să respingă doctrina romano-catolică a justificării *subiective*.¹ Este vorba despre acea justificare care constă într-un act al lui Dumnezeu care îl face pe păcătos sfânt într-un mod subiectiv. Romano-catolicii confundă astfel sau aduc împreună justificarea și sfințirea. Ei definesc justificarea ca fiind „iertarea de păcat și infuzarea² noilor obiceiuri ale harului”.

Prin iertarea de păcat, ei înțeleg nu doar iertare, ci și îndepărtarea din suflet a oricărei fațete a naturii păcatului. De aceea, justificarea, pentru ei, este pur subiectivă, constând în distrugerea păcatului și infuzarea sfințeniei în om. Prin contrast, reformatorii au susținut că, prin justificare, Scripturile înțeleg ceva diferit de sfințire; că cele două daruri, deși inseparabile, sunt distincte, iar justificarea, în loc să fie un act eficace de schimbare a caracterului interior al păcătosului, este un act *declarativ*, prin care este anunțată și stabilită relația lui față de Lege și față de dreptatea lui Dumnezeu.

În al doilea rând, simbolurile³ Reformei ne învață la fel de explicit că justificarea nu înseamnă doar iertare și restaurare. Ea *include* iertarea, dar și o declarație că cel credincios este drept sau neprihănit înaintea Legii. El

are dreptul de a apela la o neprihănire care satisface complet cerințele Legii.

De aceea, în al treilea rând, exprimate afirmativ, acele crezuri ne învață că justificarea este un act juridic sau *legal*, adică un act al lui Dumnezeu ca Judecător, care acționează în conformitate cu Legea, prin care îl declară pe păcătos drept, și care implică faptul că Legea nu îl mai condamnă, ci îl achită de pedeapsă și îl declară ca având drept la viața veșnică.

În acest aspect, ambiguitatea cuvintelor poate da naștere confuziei, așa cum este în alte cazuri. Termenul *dikaïos* din greacă și cuvântul *neprihănit* au două semnificații distincte. Uneori, ele fac referire la caracterul moral. Când spunem că Dumnezeu este neprihănit, sensul este că El este drept. El nu are nicio imperfecțiune morală. Așa că, atunci când spunem că un om este neprihănit, în general vrem să spunem că el este drept și onest; că este și face ceea ce trebuie să fie și să facă. În acest sens, cuvântul exprimă situația unui om în ce privește regula de comportament moral. În alte situații, însă, aceste cuvinte nu se referă la caracterul moral, ci la situația unui om în ce privește dreptatea. În acest sens, un om este drept în raport cu satisfacerea cerințelor dreptății; altfel spus, un om este drept atunci când dreptatea nu are

nimic împotriva lui, nimic care să îl acuze. Pilat a spus: „Eu sunt nevinovat de sângele neprihănitului acestuia” (Matei 27:24), adică al acestui om nevinovat, care nu poate fi învinuit de nimic care să justifice condamnarea lui la moarte. „Hristos, de asemenea”, spune apostolul, „a suferit odată pentru păcate, El, Cel neprihănit, pentru cei nelegiuîți”; cel inocent pentru cei vinovați (1 Petru 3:18; v. și Rom. 2:13; Rom. 5:19). „Căci, după cum prin neascultarea unui singur om, cei mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa, prin ascultarea unui singur om, cei mulți vor fi făcuți neprihăniți”. De aceea, dacă luăm cuvântul *neprihănit* în cele două sensuri menționate mai sus, când face referire la *caracterul moral*, ar fi o contradicție să spunem că Dumnezeu îl declară pe păcătos neprihănit. Ar fi ca și cum am spune că Dumnezeu îl declară pe păcătos ca nefiind păcătos, pe cel rău ca fiind bun, pe cel păgân ca fiind sfânt. Dar dacă luăm cuvântul în sensul în care Scriptura îl folosește atât de des, în relație cu dreptatea Lui, atunci, când Dumnezeu îl declară pe păcătos neprihănit sau drept, El doar afirmă că vinovăția lui este ispășită,⁴ că dreptatea este împlinită, că el are neprihănirea pe care dreptatea o cere. Și aceasta este exact ceea ce Pavel spune, când afirmă că Dumnezeu îl „socotește pe păcătos neprihănit” (Rom. 4:5). Dumnezeu nu îl declară pe cel păcătos a fi sfânt de facto; El declară că, în ciuda păcătoșeniei personale și a lipsei de merite a pă-

cătosului, el este *acceptat* ca fiind neprihănit *pe baza a ceea ce Hristos a făcut pentru el*.

Dovada doctrinei afirmate mai sus, anume că a *justifica* nu înseamnă nici doar a ierta și nici doar a *face în mod inerent neprihănit* sau bun pe cineva, stă în următoarele:

Felul cum Scriptura prezintă această învățătură: 1. Prin utilizarea uniformă a cuvântului a *justifica* în Scriptură [în Cornilescu – „a socoti neprihănit” – n.tr.]. El nu este folosit niciodată în oricare dintre cele două sensuri, ci întotdeauna pentru a declara pe cineva drept sau neprihănit. Nici nu este nevoie să cităm aici pasajele care dovedesc că utilizarea aceasta este uniformă. Următoarele exemple, doar câteva dintre ele, sunt de ajuns. „Când doi oameni se vor certa între ei, să se înfățișeze la judecată și să fie judecați. Să fie considerat drept cel nevinovat, iar cel vinovat să fie condamnat” (Deut. 25:1, NTR). „Eu oricum *nu-l voi considera drept* pe cel vinovat” (Exod 23:7, NTR). „Care pentru mită îl *achită* pe cel vinovat” (Isaia 5:23, NTR). „Cel ce îl *îndreptățește* pe cel rău” este „o urâciune înaintea Domnului” (Prov. 17:15, NTR). „Dar el, care voia să se *justifice*” (Luca 10:29, NTR). „Voi încercați să vă *îndreptățiți* pe voi înșivă înaintea oamenilor” (Luca 16:15, NTR). „Totuși înțelepciunea este *îndreptățită* prin faptele ei” (Matei 11:19, NTR). „Omul nu este *socotit neprihănit*, prin faptele Legii” (Gal. 2:16). „Voi, care voiți să *fiți soco-*

țiți neprihăniți prin Lege, v-ați despărțit de Hristos; ați căzut din har” (Gal. 5:4). Astfel, oamenilor li se spune să îl *justifice* pe Dumnezeu [în sensul recunoașterii dreptății Lui - n.tr.]: „S-a mâniat pentru că acesta se *îndreptătea* pe sine înaintea lui Dumnezeu, [în loc să îl îndreptătească pe Dumnezeu - cf. KJV]” (Iov 32:2). „Tu ești găsit *drept* când vorbești” (Ps. 51:4). „Tot poporul care L-a auzit, chiar și colectorii de taxe, au *recunoscut dreptatea* lui Dumnezeu” (Luca 7:29). Singurul pasaj din Noul Testament unde cuvântul *neprihănit* [gr., *dikaioo*] este folosit într-un sens diferit este Apocalipsa 22:11: „Cine este *fără prihană* să trăiască și mai departe *fără prihană*”. Chiar dacă sensul din acest pasaj este indubitabil, acest singur caz nu are forța de a determina utilizarea constantă a cuvântului. Folosirea acestui cuvânt în viața de toate zilele este corectă și uniformă, în linie cu ceea ce și Biblia afirmă. Cuvântul exprimă întotdeauna o *judecată*, fie a minții, ca atunci când cineva îl justifică pe un altul pentru comportamentul acestuia, fie oficial, ca în cazul unui judecător. Dacă acesta este sensul comun al cuvântului, ar trebui să dăm la o parte orice controversă cu privire la natura justificării. Suntem obligați să luăm cuvintele Scripturii în sensul lor clar.

De aceea, atunci când Biblia spune că „Dumnezeu îl justifică pe cel credincios”, noi nu avem libertatea să spunem că aceasta înseamnă că El îl iartă sau îl sfințește. Tot ce putem spune

este că aceasta înseamnă doar că El îl *declară* drept pe un astfel de om.

Justificarea este opusul condamnării: 2. Acest lucru este și mai evident dacă ne uităm la antiteza între *condamnare* și *justificare*. Condamnarea nu este opusul iertării sau reformării. A condamna înseamnă a *declara vinovat* sau vrednic de pedeapsă. A justifica înseamnă a *declara nevinovat*, sau a institui acea dreptate care nu cere pedeapsă, ori a declara că persoana în cauză nu poate fi condamnată pe drept. Așadar, când apostolul spune, „Acum dar nu este nici o osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus” (Rom. 8:1), el declară că aceștia sunt absolviți de vină; că pedeapsa Legii nu le poate fi aplicată lor pe drept. „Cine”, întreabă el apoi, „va ridica pără împotriva aleșilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este Acela, care-i socotește neprihăniți! Cine-i va osândi? Hristos a murit!” (Rom. 8:33-34). Împotriva aleșilor în Hristos nu poate fi adus niciun motiv de condamnare. Dumnezeu îi declară drepti și, de aceea, nimeni nu îi poate face vinovați. Acest pasaj este cu siguranță decisiv împotriva justificării subiective de orice formă. Acest contrast între condamnare și justificare este familiar atât Scripturii, cât și vieții de zi cu zi. „Oricâtă dreptate aș avea, gura mea mă va osândi” (Iov 9:20). „Îl vei condamna tu pe Cel Drept?” (Iov 34:17, NTR). Dacă a condamna nu înseamnă a socoti pe cineva rău, nici a justifica nu înseamnă a face pe cineva bun. Dacă condamnarea este un act de justiție, la

fel este și justificarea. În condamnare, judecătorul pronunță sentința asupra celui vinovat. În justificare, judecătorul pronunță sau declară persoana liberă de orice vină și îndreptățită să fie tratată ca neprihănită.

Formele echivalente de exprimare: 3. Formele de exprimare utilizate alternativ pentru cuvântul „justificare” determină în mod clar natura actului. Astfel, Pavel spune că „David îl numește fericit pe omul acela, pe care Dumnezeu, fără fapte, îl socotește neprihănit” (Rom. 4:6). A imputa neprihănire nu este totuna cu a *ierta*; nici nu înseamnă a *sfinți*. Ci înseamnă a justifica, adică a atribui neprihănire. Forma negativă în care este descrisă justificarea este la fel de importantă. „Ferice de aceia ale căror fărădelegi sunt iertate, și ale căror păcate sunt acoperite! Ferice de omul, căruia nu-i ține Domnul în seamă păcatul!” (Rom. 4:7-8). Întrucât „a imputa păcatul” nu înseamnă niciodată și nu poate însemna a *face* pe cineva rău, tot așa declarația negativă de a „nu ține în seamă păcatul” nu poate avea semnificația de a sfinți intrinsec. Și întrucât „a imputa păcatul” are sensul de a pune păcatul în contul cuiva și a-l trata în consecință, tot așa a justifica înseamnă a acorda, a pune neprihănirea în contul cuiva și a trata acea persoană în consecință. „Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El. Oricine crede în El, nu este judecat; dar cine nu crede, a și fost judecat, pentru că n-a crezut în

Numele singurului Fiul al lui Dumnezeu” (Ioan 3:17-18).

„Astfel dar, după cum printr-o singură greșeală, a venit o osândă, care i-a lovit pe toți oamenii, tot așa, printr-o singură hotărâre de iertare a venit pentru toți oamenii o hotărâre de neprihănire care dă viața” (Rom. 5:18). Pentru încălcarea poruncii de către Adam, asupra oamenilor a venit o sentință, o *judecată*, motiv pentru care tot o sentință „judecătorească” (justificare, gr., *dikaiosis*) este la mijloc atunci când este dată neprihănirea lui Hristos, sau, după cum se spune în versetul 16 din același capitol, a fost o *judecată care a adus condamnarea*, o sentință de condamnare care a venit dintr-o singură neascultare; și a fost un *dar fără plată spre justificare*, o sentință sau hotărâre de justificare fără plată pentru multe greșeli. Nu se poate ca limbajul să fie mai clar de atât. Dacă o sentință de condamnare este un act *juridic*, atunci și justificarea este un act *juridic*.

Afirmația doctrinară: 4. Caracterul legal al justificării este ilustrat și prin modalitatea în care doctrina este prezentată în Biblie. Scriptura vorbește despre Lege, despre cerințele ei, despre pedepsele ei, despre păcătoși ca fiind aduși înaintea judecății lui Dumnezeu, în Ziua Judecății. Întrebarea este: „Cum poate fi omul drept înaintea lui Dumnezeu?” *Răspunsul la această întrebare determină întreaga metodă de mântuire*. Întrebarea nu este, Cum poate un om să devină sfânt?, ci, Cum poate fi drept? Cum poate satisface el

cerințele dreptății care este îndreptată împotriva lui? Este evident că, dacă Dumnezeu nu ar poseda atributul *dreptății*, dacă ceea ce noi numim dreptatea Lui nu constă decât în bunăvoința Lui, atunci întrebarea nu mai are nicio relevanță: omului nu i se cere să fie drept pentru a fi mântuit. Nu există nicio cerință a dreptății care trebuie satisfăcută. Pocăința este tot ceea ce s-ar cere drept condiție a restaurării în favoarea lui Dumnezeu. Altfel spus, orice declarație didactică sau manifestare a dezaprobării puternice a păcatului de către Dumnezeu ar deschide calea pentru iertarea sigură a păcătoșilor. Ori, dacă cerințele justiției ar fi ușor satisfăcute, dacă ascultarea parțială, imperfectă sau muștrările părintești ori penitențele auto-impuse ar fi suficiente pentru satisfacerea cerințelor, atunci păcătosul nu are nevoie să fie drept înaintea lui Dumnezeu pentru a fi mântuit. Dar sufletul omului cunoaște intuitiv că acestea sunt refugii ale minciunii. El știe că există un astfel de atribut – al dreptății – la Dumnezeu. El cunoaște că cerințele dreptății sunt inexorabile⁵ pentru că ele sunt drepte. Știe că nu poate fi mântuit până nu este justificat, și că nu poate fi declarat drept câtă vreme cerințele dreptății nu sunt satisfăcute pe deplin. Orice perspective inferioare acesteia cu privire la răutatea păcatului și cu privire la dreptatea lui Dumnezeu stau la baza tuturor vederilor false cu privire la această măreață doctrină.

Argumentul apostolului din Epistola către Romani: Apostolul începe

discuția pe această temă de la ideea că dreptatea lui Dumnezeu, scopul Lui de a pedepsi orice păcat, de a cere conformarea perfectă cu Legea Lui, sunt revelate din Cer, adică îi sunt descoperite omului în așa fel încât niciun om, fie el evreu, fie dintre Neamuri, să nu le poată nega (Rom. 1:18). Oamenii, până și cei mai degradați păgâni, cunosc judecata dreaptă a lui Dumnezeu, că aceia care păcătuiesc sunt vrednici de moarte (1:32). Apoi, el dovedește că toți oamenii sunt păcătoși, și, fiind păcătoși, sunt sub condamnare. Întreaga lume este „vinovată înaintea lui Dumnezeu” (3:19). Din acest punct, el concluzionează, pe cât de sigur am putea intui (pentru că este inclusă concluzia în premisele discuției), că nicio ființă vie nu poate fi justificată înaintea lui Dumnezeu „prin faptele Legii”, adică în baza caracterului și comportamentului propriu. Dacă este vinovat, acel om nu poate fi declarat *nevinovat* sau *drept*.

În argumentația lui Pavel, a justifica înseamnă a declara *drept* [sau *neprihănit*, cf. Cornilescu – n. tr.]. *Dikaios* este termenul opus lui *hupodikos*, adică a fi *drept* este opusul lui a fi *vinovat*. A declara vinovat înseamnă a *condamna*. A declara drept, adică *nevinovat*, înseamnă a *justifica*.

Dacă un om neagă autoritatea Scripturii, este posibil ca el să poată nega realitatea că justificarea este un act al justiției divine. Dar este imposibil ca vreo persoană să poată spune că această învățătură n-ar fi astfel prezentată în Biblie.

După ce a prezentat că Dumnezeu este drept, adică faptul că El cere satisfacerea dreptății Sale și că oamenii sunt păcătoși și nu pot împlini în ei înșiși o astfel de cerință, apostolul anunță că o astfel de neprihănire (sau dreptate) a fost furnizată și că ea este descoperită în Evanghelie. Dar nu este vorba despre neprihănirea noastră, care ar fi o neprihănire a Legii, ci neprihănirea lui Hristos, motiv pentru care este neprihănirea lui Dumnezeu, în virtutea și în baza căreia Dumnezeu poate fi drept și totuși să îl declare drept pe păcătosul care crede în Hristos. Atâta vreme cât Biblia există, acest lucru va rămâne ca o afirmație simplă a ceea ce Pavel afirmă a fi metoda mântuirii. Oamenii pot să se certe cu privire la ce *sens* are afirmația lui Pavel, dar este clar ce *spune* el.

Argumentul provenind din fundamentul justificării: 5. Natura justificării este determinată de *fundamentul* ei. Sigur că acest lucru anticipează un alt aspect al acestei teme, dar vine la momentul potrivit aici. Dacă Biblia ne arată că fundamentul justificării, motivul pentru care Dumnezeu anulează vinovăția și pedeapsa Legii pentru noi și ne acceptă ca neprihăniți înaintea Sa, este ceva care *vine din afara noastră*, ceva făcut *pentru* noi și nu ceva făcut sau experimentat de noi, atunci, în consecință, justificarea nu este subiectivă. Ea nu constă din infuzarea neprihănirii sau din a face complet sfântă persoana justificată. Dacă această „cauză formală” a justificării

noastre ar sta în bunătatea *noastră*, atunci noi am fi justificați datorită a *ceea ce suntem noi*. Dar Biblia ne învață că niciun om nu poate fi justificat pentru ceea ce el este. El este în fapt *condamnat* pentru ceea ce este și pentru ce face. El însă este justificat *pentru ceea ce Hristos a făcut pentru el*.

Argumentul imutabilității Legii: 6. Doctrina că justificarea constă pur și simplu în iertare și, prin consecință, în restaurare, prezumă că Legea divină este imperfectă și schimbătoare. În guvernele omenești, este adesea considerat corect și drept ca oamenii condamnați pe drept să sufere pedeapsa legii să poată fi iertați, în funcție de circumstanțe. Legile omenești trebuie să aibă un caracter general. Ele nu pot acționa la fel în absolut toate circumstanțele. Punerea lor în aplicare adesea necesită eforturi mari sau chiar nedreptate. Judecățile omenești pot, de aceea, să fie incorecte. Dar nu același lucru se poate spune despre Legea divină. Legea Domnului este perfectă și, fiind perfectă, ea nu poate fi ocolită. Ea nu cere nimic în plus. Ea nu amenință pe nimeni cu privire la lucruri care nu sunt necesare. În fapt, ea este propriul executor. Păcatul este moartea (Rom. 8:6). Dreptatea lui Dumnezeu face ca pedeapsa să fie la fel de inseparabilă de păcat pe cât este viața de sfințenie. Pedeapsa Legii este neschimbătoare și nu poate fi în niciun chip înlăturată, după cum porunca nu poate fi abolită. De aceea, Scriptura ne învață pretutindeni că, prin justificarea păcătosului, nu are loc o relaxare a

pedepsei. Nu există nici o punere deoparte sau o ignorare a cerințelor Legii. Noi suntem eliberați de Lege, dar nu prin anularea ei, ci prin punerea ei în aplicare (Gal. 2:19). Suntem eliberați de Lege prin trupul lui Hristos (Rom. 7:4). Luând locul nostru, Hristos a purtat păcatele noastre în trupul Lui, pe cruce (1 Petru 2:24). A șters zăpăsul cu poruncile lui, care stătea împotriva noastră și ne era potrivnic, și l-a nimicit, pironindu-l pe cruce (Col. 2:14). De aceea, noi nu mai suntem sub Lege, ci sub har (Rom. 6:14). Astfel de reprezentări sunt incompatibile cu teoria care presupune că Legea poate fi ignorată, că restaurarea păcătoșilor în favoarea și părtașia lui Dumnezeu nu cere satisfacerea cerințelor ei, că cel credincios este iertat și adus din nou în părtașie cu Dumnezeu la fel cum un hoț sau falsificator este iertat și restaurat în ce privește drepturile sale civile, prin decizia instanțelor omenești. Acest lucru este împotriva Scripturii. Dumnezeu este drept în actul de justificare a păcătosului. El acționează în acord cu dreptatea. Se vede că orice as-

pect al acestei discuții conduce la întrebarea: Există așadar un atribut al lui Dumnezeu denumit *dreptatea Lui*? Dacă dreptatea înseamnă doar „bunăvoință ghidată de înțelepciune”, atunci justificarea nu există. Ceea ce creștinii evanghelici ar trebui să caute în astfel de situație ar fi doar iertarea sau sfințirea. Dar dacă Dumnezeu, așa cum ne spun Scripturile și confirmă conștiințele noastre, este un Dumnezeu drept, neschimbător în dreptatea Lui după cum este neschimbător în bunătatea și adevărul Lui, atunci nu poate exista iertare pentru pedeapsa păcatului cu excepția ispășirii, și nu poate exista justificare cu excepția situației când dreptatea este satisfăcută. De aceea, justificarea trebuie să fie un act de justiție, nu o simplă iertare ori infuzare a neprihănirii. Aceste doctrine se susțin una pe cealaltă. Ceea ce Biblia ne învață despre dreptatea lui Dumnezeu dovedește că justificarea este o declarație juridică a faptului că dreptatea a fost împlinită. Iar ceea ce Biblia ne învață cu privire la natura justificării dovedește că, în Dumnezeu, dreptatea este mai mult decât simplă bunăvoință.

Fragment din Charles Hodge, *Systematic Theology*, Vol. III Soteriology.

Charles Hodge (1797-1898): influent teolog prezbiterian din America; autor al cărții *Systematic Theology*; s-a născut în Philadelphia, PA, SUA.

Note bibliografice și explicative

- (1) **subiectivă** – care are de-a face cu ceea ce se află în interiorul cuiva.
- (2) **a infuza** – a umple sau a determina umplerea cu ceva.
- (3) **simboluri** – mărturisiri; crezuri; declarații de credință summarize.
- (4) **ispășire** – satisfacerea dreptății sau achitarea pedepsei pentru o infracțiune.
- (5) **inexorabil** – incapabil de convingere.

* * *

Începutul ultimei lucrări a lui Dumnezeu în acest loc s-a petrecut în astfel de circumstanțe încât nu pot să nu privesc la ea ca la o mărturie remarcabilă a susținerii de către Dumnezeu a doctrinei justificării doar prin credință. La acel moment, în vreme ce eram puternic muștrat pentru că apăram de la amvon învățătura justificării, și chiar când vedeam cu ochii mei tolerarea abuzului deschis asupra acesteia, lucrarea lui Dumnezeu a izbucnit în chip minunat printre noi, iar sufletele au început să se adune la Hristos, ca singurul Mântuitor în a Cărui neprihănire au nădăjduit să fie justificați. Așa că aceasta a fost doctrina pe care lucrarea a fost întemeiată, după cum este evident că ea a și continuat pe tot parcursul ei. — *Jonathan Edwards*

Așadar, justificarea vine la cei păcătoși ca un pur act al harului, a cărui temelie se găsește în neprihănirea lui Hristos. Modalitatea practică prin care aceasta se petrece este credința. Păcătosul Îl crede pe Dumnezeu și crede că Hristos este trimis de Dumnezeu, și Îl ia pe Hristos Isus spre a-i fi singura nădejde și sursă de încredere, și, prin acest act, el devine un suflet justificat. — *Charles Spurgeon*

SINGURUL FUNDAMENT IMEDIAT AL JUSTIFICĂRII: NEPRIHĂNIREA LUI HRISTOS

James Buchanan (1804-1870)

Mulți oameni au recunoscut că justificarea păcătoșilor este legată de lucrarea de mijlocire a lui Hristos ca fiind cauza ei *meritorie*, dar ei au negat că ea se fundamentează pe neprihănirea Lui ca singură și imediată temelie. Ei nu s-au aventurat până acolo încât să dea deoparte cu totul meritele Sale sau să spună că lucrarea Sa răscumpărătoare nu a avut nicio influență în obținerea iertării și a acceptării noastre înaintea lui Dumnezeu. Dimpotrivă, au mărturisit public că cinstesc meritele lui Hristos prin a recunoaște atât că ele sunt indispensabile cât și că au o eficacitate sigură, dar doar ca mijloace pentru obținerea pentru noi a acelor termeni ai mântuirii și a acelei măsuri de har, care ar face posibil ca noi să fim apoi justificați prin *ascultarea noastră personală*; în același timp, ei au respins cu totul ideea că neprihănirea Lui este sau poate să fie pusă în contul nostru. Alții au admis o imputare reală și importantă – dar *parțială și imperfectă* – a neprihănirii Lui și au limitat-o la meritele ascultării Sale pasive, deosebind-o de ascultarea Sa activă, prin aceasta făcând ca justificarea noastră să se bazeze parțial pe jertfa Sa ispășitoare și parțial pe *sfințenia noastră personală*

în inimă și viață. De aceea, este necesar să arătăm că neprihănirea Lui – luată în considerare ca întregul merit al lucrării Sale mijlocitoare – este nu doar cauza meritorie, ci și *fundamentul necesar* al justificării noastre, și, în acest sens, să cercetăm care este acea neprihănire doar prin care putem fi justificați, de ce ni se spune că este neprihănirea lui Dumnezeu sau meritul lui Hristos, și cum ajunge ea să fie a noastră, spre justificarea noastră.

1) Neprihănirea ce constituie fundamentul justificării păcătosului, este prezentată sau descrisă în Scriptură prin diverși termeni, astfel că natura ei poate fi determinată comparând acești termeni între ei și apoi verificând dacă există vreo neprihănire la care toți acești termeni se aplică în mod egal și în care coincid toți în plinătatea semnificațiilor lor luate împreună.

Această neprihănire este denumită în Scriptură „neprihănirea lui Dumnezeu”, „neprihănirea lui Hristos”, „neprihănirea Aceluia”, „ascultarea Lui”, „hotărârea de neprihănire care dă viața”, „neprihănirea care vine din” sau „prin credință”, „neprihănirea lui Dumnezeu, fără Lege”, și „neprihănirea pe care Dumnezeu o dă fără fapte”

(lit. KJV). Vom descoperi că, deși aceste expresii variate descriu diferitele aspecte și relații între aceste aspecte ale justificării, toate sunt folosite cu referire la *aceeași* neprihănire – anume că există o singură neprihănire în care sunt centrate toate, după cum multe raze distincte converg către același punct central, chiar dacă fiecare dintre ele are o semnificație distinctă – și că nu există *nici o altă neprihănire* la care să fie aplicate sau în care să își găsească o explicație adecvată.

În primul rând, ea este denumită clar ca „neprihănirea lui Dumnezeu”. Prin acest nume, ea se deosebește de neprihănirea omului și chiar este contrastantă acesteia ca *fundament* al justificării. Ne este prezentată ca o neprihănire dumnezeiască, și asta în condițiile în care orice neprihănire omească iese complet din calcul. Mai întâi, apostolul dovedește că „nimeni nu va fi socotit neprihănit înaintea Lui, prin faptele Legii, deoarece prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului”; după care introduce în discuție o neprihănire complet diferită: „Dar acum s-a neprihănirea lui Dumnezeu s-a arătat, fără Lege... și anume, neprihănirea lui Dumnezeu care este dată prin credința în Isus Hristos, pentru toți și peste toți cei ce cred” (Rom. 3:20-21, lit. KJV). El contrastează cele două mari revelații – descoperirea *mâniei*, care vine prin Lege, și descoperirea *neprihăririi*, care vine prin Evanghelie: „Mânia lui Dumnezeu se descoperă din cer împotriva oricărei necinstiri a lui Dumnezeu și

împotriva oricărei nelegiuiri a oamenilor”; dar „Evanghelia lui Hristos... este puterea lui Dumnezeu spre mântuirea fiecăruia care crede ...căci în ea este descoperită neprihănirea lui Dumnezeu” (Rom. 1:16-18, Cornilescu, lit. KJV). Și, în propria situație, apostolul renunță cu totul la neprihănirea personală ca fiind fundamentul acceptării și nădejzii lui: „ca să îl câștig pe Hristos, și să fiu găsit în El, nu având o neprihănire a mea, pe care mi-o dă Legea, ci aceea care se capătă prin credința în Hristos, neprihănirea, pe care o dă Dumnezeu, prin credință” (Filip. 3:8-9). Cele două neprihănituri nu doar că sunt distincte, ci și *diferite*; și nu doar diferite, ci *diametral opuse* sau *reciproc excluse* în ceea ce privește fundamentul justificării, și aceasta atât de mult încât omul justificat prin *una* dintre ele *nu mai poate* fi justificat prin *cealaltă*. Dacă neprihănirea omului este suficientă, atunci neprihănirea lui Dumnezeu este inutilă. Dacă neprihănirea lui Dumnezeu este necesară, atunci nu mai este loc pentru neprihănirea omului. Nu poate exista nici conciliere sau compromis între cele două, așa încât să se poată admite ideea de combinație între ele când vine vorba despre fundamentul siguranței acceptării omului de către Dumnezeu. Cele două neprihănituri sunt două metode de justificare opuse *ireconciliabil* una alteia – una este prin har, cealaltă prin fapte: „Însă, celui ce lucrează, plata cuvenită lui i se socotește nu ca un har, ci ca ceva datorat; pe când, celui ce nu lucrează, ci crede

în Cel ce Îl socotește pe păcătos neprihănit, credința pe care o are el, îi este socotită ca neprihănire” (Rom. 4:4-5). „Și dacă este prin har, atunci nu mai este prin fapte; altminteri harul n-ar mai fi har. Și dacă este prin fapte, nu mai este prin har; altminteri, fapta n-ar mai fi faptă” (Rom. 11:6).

Dacă înțelegem motivul pentru care ea este denumită „neprihănirea lui Dumnezeu”, trebuie să păstrăm în minte adevărul că, în context, ni se vorbește despre o manifestare în două aspecte a neprihănirii, în crucea lui Hristos: anume în *primul rând* o manifestare a neprihănirii lui Dumnezeu, Tatăl, în faptul că a cerut satisfacerea dreptății Sale și aplicarea pedepsei pentru păcat; și la aceasta se referă apostolul când spune că „pe El Dumnezeu L-a rânduit mai dinainte să fie, prin credința în sângele Lui, o jertfă de ispășire, ca să-Și arate neprihănirea Lui ... în așa fel încât să fie neprihănit, și totuși să îl socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus” (Rom. 3:35-36). În al doilea rând, a existat o lucrare de dreptate prin Dumnezeu Fiul – dreptatea Sa ispășitoare ca Răscumpărător al popoului Lui, când El „s-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce”, devenind astfel „sfârșitul Legii, pentru ca oricine crede în El, să poată căpăta neprihănirea” (Rom. 10:4). Dar acestea două – neprihănirea lui Dumnezeu, care a fost arătată, și neprihănirea lui Hristos, care a fost adusă prin cruce – chiar dacă ele sunt distincte, nu pot fi separate, căci ele sunt indisolubil

unite în unul și același act de ispășire. Și în timp ce neprihănirea revelată spre justificarea noastră poate fi denumită „neprihănirea lui Dumnezeu”, făcând însă referire, într-o anumită măsură, la ambele neprihănituri, ea constă în mod concret în *meritul jertfei ispășitoare și ascultării perfecte a lui Hristos*, întrucât ele au fost oferite de El ca Înlocuitor și Reprezentant al nostru.

Aceeași neprihănire denumită „neprihănirea lui Dumnezeu” este numită și „neprihănirea lui Hristos”. Noi primim „o credință de același preț cu a noastră, prin dreptatea Dumnezeului și Mântuitorului nostru Isus Hristos”; sau, cum mai poate fi tradus, „prin neprihănirea Dumnezeului și Mântuitorului nostru Isus Hristos” (2 Petru 1:1). „Iată Numele pe care i-L vor da: Domnul, Neprihănirea noastră!” (Ier. 23:6). El este numit astfel în baza neprihănirii pe care a obținut-o pentru noi prin ascultarea Sa până la moarte, căci această neprihănire este legată în mod expres de lucrarea Sa mijlocitoare. „Domnul a voit, pentru dreptatea Lui, să vestească o lege mare și minunată” (Isaia 42:21). Prin suferințele și ascultarea Lui în locul nostru, El a împlinit Legea în ce privește atât poruncile cât și pedepsele ei, iar acum El este „sfârșitul Legii, pentru ca oricine crede în El, să poată căpăta neprihănirea”, în timp ce neprihănirea Lui este identificată drept „neprihănirea lui Dumnezeu”, față de care evreii necredincioși au refuzat să se supună, vrând să își afișeze, contrastant, neprihănirea lor,

o neprihănire pretinsă ca fiind făcută în baza faptelor Legii (Rom. 10:3-4).

2) Această neprihănire – fiind meritul unei lucrări și nu o simplă trăsătură de caracter – poate deveni a noastră prin a ne fi pusă în cont (a ne fi imputată – n. tr.), dar nu ne poate fi transmisă prin *infuzare*; și trebuie, prin urmare, ca ea să continue să îi aparțină în primul rând și, într-un aspect important, exclusiv Aceluia prin care această lucrare a fost făcută. Această afirmație este alcătuită din trei lucruri distincte, care sunt în ele însele răspunsul la multe erori doctrinare care izvorăsc dintr-o confuzie prevalentă privitoare la întreaga doctrină legată de imputare. Apoi, poate fi util să le analizăm pe rând pe fiecare din ele, în ce privește dovezile de care ele depind.

În primul rând, neprihănirea este fundamentul justificării, ca merit al lucrării făcută și împlinită de Hristos pentru poporul Lui, ea putându-le aparține prin actul de imputare sau de punere a ei în contul lor. Această afirmație poate fi cu greu negată, în cazul în care meritul lucrării Lui, împlinită odată pentru totdeauna, ar fi deosebit dintr-o calitate inerentă și constantă a caracterului Lui, și dacă această lucrare ar fi privită cu adevărat ca fiind făcută și împlinită în contul altora, de Acela care a acționat ca *Substitut* și *Garant* al lor, căci meritul unuia nu poate să devină disponibil vreodată sau în vreo circumstanță spre beneficiul altora, cu excepția situației când acesta este pus în contul lor. El nu poate deveni al lor

prin infuzare, acest lucru fiind evident prin însăși natura situației. Meritul unuia poate fi dăruit sau pus în contul altuia; dar cum se poate ca meritul vreunei fapte să fie infuzate indiscutabil altei persoane, ca fiind trăsătură de caracter sau sfințenie personală a acelei persoane? Dar când afirmăm că neprihănirea lui Hristos sau meritul lucrării Sale mijlocitoare poate deveni al nostru prin a ne fi pus în cont, suntem întâmpinați cu afirmația opusă – că nu ar fi existat niciun merit în lucrarea Sa sau că lucrarea Lui nu s-a făcut în numele altora, lucruri care sunt singurele elemente importante în această discuție – însă criticismul biblic uită să folosească termenul „imputare”, cu excepția situației când este aplicat trăsăturilor și acțiunilor personale. „Nu există nicăieri în Scriptură”, zic unii, „vreo situație în care păcatul unui om sau neprihănirea lui să fie prezentate ca fiind puse în contul altuia... Nu există nimic în Biblie care să spună că păcatul lui Adam, sau neprihănirea lui Hristos sunt puse în contul nostru; nu există nicio afirmație că păcatul vreunui om este vreodată imputat de Dumnezeu sau de om unui alt om... După ce am urmărit [verbele din ebraică și greacă] prin concordanțe, nu ezit să solicit măcar un exemplu al acestei învățături de oriunde din Biblie”.¹

Acestea sunt afirmații curajoase și par să implice o respingere a doctrinei justificării, ca și o critică a terminologiei prin care a fost prezentată în mod obișnuit; dar în acest moment ne vom

uita doar la cel de-al doilea aspect. Orice cititor al Bibliei poate descoperi *fără ajutorul criticii teologilor* – și lucrul acesta n-a fost vreodată negat, atât cât știm, de vreun teolog competent – că termenii despre care discutăm sunt aplicabili situațiilor în cauză, vorbesc despre lucrul care a fost anterior al altcuiva și este pus în contul unei alte persoane – anume că un om, de exemplu, care este recunoscut și tratat drept neprihănit, este astfel, iar unul care este rău, este recunoscut și tratat în consecință. Dar întrebarea este: Se poate ca aceiași termeni să nu fie aplicabili în același mod altor situații, în care un lucru (neavut anterior) pus în contul unei persoane să îi fi aparținut alteia, și a devenit al primei persoane doar prin faptul că i-a fost pus în cont? Datoria lui Onisim pentru răul făcut față de Filimon nu putea fi cerută personal din mâna lui Pavel, fiind a lui Onisim, dar Pavel a devenit responsabil de ea pur și simplu pentru că și-a asumat-o, punând-o în contul lui: „dacă ți-a adus vreo vătămare sau îți este dator cu ceva, pune aceasta în socoteala mea. Eu, Pavel, voi plăti” (Flm. 1:18-19).

În mod asemănător, El [Hristos] a fost făcut „păcat pentru noi, El, care nu a cunoscut păcatul” și „a purtat păcatele noastre în trupul Său pe cruce” – nu că El ar fi fost în vreun fel răspunzător pentru păcatele noastre, ci ele au devenit ale Lui prin punerea lor în contul Lui de către Dumnezeu și prin a Se oferi voluntar să ia locul nostru (2 Cor. 5:21; 1 Petru 2:24). Dacă s-ar spune că

simplul cuvânt *a imputa* (sau *a pune în cont*) nu s-ar folosi în acest caz, s-ar putea pune problema existenței unui alt termen care să exprime mai bine acest fapt, dacă am avea de-a face cu ceva real; și dacă acest termen nu este folosit într-o situație similară, când se spune despre Dumnezeu că „îl socotește neprihănit fără fapte” la fel de des cum se spune că El „îl socotește pe păcătos neprihănit”? (Rom. 4:5-6). Într-adevăr, justificarea constă parțial din „non-imputarea” păcatului, care i-a aparținut personal păcătosului, și parțial din „imputarea” neprihănirii, care îi lipsea total înainte. Iar semnificația unuia poate fi dedusă din cea a celui-lalt, în timp ce *ambele* sunt necesare pentru descrierea sensului deplin al justificării. De aceea, putem concludi că neprihănirea lui Hristos – fiind meritul unei lucrări realizate și finalizate – poate fi imputată spre justificarea poporului Lui, însă ea nu poate fi infuzată.

În al doilea rând, neprihănirea lui Hristos, disponibilă spre beneficiul poporului Lui, trebuie să devină a membrilor lui prin imputare, nu prin infuzare. Majoritatea erorilor grosolane privitoare la justificare provin din concepții obscure sau greșite legate de natura sau caracteristicile imputării, și au izvorât fie din presupunerea că ea constă din *infuzarea de calități morale*, caz în care justificarea este confundată cu sfințirea; fie din presupunerea că, dacă imputarea este diferită de infuzare, atunci ea ar fi fundamentată, cel

puțin, pe calitățile morale care astfel devin inerente, caz în care justificarea are ca fundament obligatoriu o neprihănire *personală*, nu una *provenită* de la altcineva. Singura modalitate eficientă de a zdrobi din rădăcina aceste erori distrugătoare constă din a ne forma concepții clare despre ceea ce înseamnă cu adevărat doctrina imputării, atât în ce privește păcatul cât și în ce privește neprihănirea. Iar metoda care are cele mai mari șanse să producă aceasta pare să presupună să luăm cele trei situații de imputare afirmate de teologi și să le descoperim suportul biblic explicit - anume 1) că vinovăția primului păcat al lui Adam a fost pusă în contul urmașilor lui, 2) că vinovăția păcatelor noastre a fost pusă în contul lui Hristos, ca Substitut al nostru, și 3) că neprihănirea Lui a fost pusă în contul nostru ca fundament obligatoriu al justificării noastre - și apoi să le comparăm una cu cealaltă, să eliminăm orice este inutil, și să concluzionăm ideea noastră generală despre imputare prin a include în ea numai ceea ce este comun acestor trei lucruri. Întrucât fiecare dintre acestea trei constau dintr-un exemplu specific al aceleiași categorii generice de oameni, putem nădăjdui că, prin acest proces de comparare și sumarizare, vom ajunge la un rezultat corect și vom reține lucrurile esențiale pentru a descrie natura imputării, excluzând numai lucrurile care sunt particulare fiecăreia dintre cele trei situații, ilustrând aceasta prin exemple. Procedând astfel, va putea fi

demonstrat clar că imputarea, fie că este vorba de imputarea păcatului, fie de imputarea neprihănirii, nu constă din infuzarea calităților morale și nici nu este legată de aceasta.

Să luăm cele trei situații privitoare la imputare care au fost menționate și să le comparăm între ele. Descoperim că în două din cele trei, schimbarea caracterului moral însoțește invariabil sau are drept consecință imputarea, pentru că imputarea vinovăției lui Adam către urmașii lui a fost legată de pierderea neprihănirii lor inițiale și de coruperea întregii lor naturi. Pe de altă parte, în același fel, imputarea *neprihănirii lui Hristos* către poporul Lui este legată de regenerarea și sfințirea lor. Dar descoperim de asemenea că, în a treia situație - care este un exemplu la fel de real și complet ca și celelalte două - imputarea *păcatelor noastre* către Hristos nu a fost legată de nicio schimbare în caracterul Lui sfânt, și nici însoțită de infuzarea în El a celui mai mic rău moral. Ori de câte ori întâlnim vorbindu-se despre imputare, în ceea ce privește lucrurile care o compun și care o însoțesc, nu o vedem nici măcar pe departe conectată invariabil cu infuzarea de calități morale. Descoperim iarăși că, în două din cele trei situații, modalitatea de lucru este atât de clar identificată și manifestată la nivel personal, încât partea căreia i se pune ceva în cont se presupune că nu a avut nicio participare activă la acțiunea în sine, întrucât păcatele noastre au fost, în mod real și în sens deplin, imputate

lui Hristos ca Substituit al nostru, însă El nu a participat în niciun fel la comiterea lor. În același fel, neprihănirea Lui ne este imputată pentru justificarea noastră, însă noi n-am participat în niciun fel alături de El în împlinirea lucrării pe care Tatăl I-a dat să o facă (Ioan 5:36).

Apoi deducem că, în a treia situație – imputarea vinovăției lui Adam către urmașii lui – este atât de departe de a implica participarea noastră în actul lui de neascultare, încât a presupune așa ceva ar merge până acolo încât ar distruge complet doctrina imputării, abandonând distincția fundamentală dintre agentul reprezentativ și cei pe care el i-a reprezentat. Descoperim iarăși că, în toate cele trei situații, imputarea, fie a păcatului, fie a neprihănirii, este fundamentată pe relația federală² dintre unul și cei mulți – întrucât Adam a fost capul și reprezentantul rasei lui, iar Hristos Substituitul și Garantul poporului Său. Această relație poate fi cel mai bine descrisă ca echivalentă unei uniri între ei, în virtutea căreia ei sunt considerați și tratați ca fiind, în anumite privințe, o singură persoană. Dar această unire nu este una care să distrugă deosebirea dintre personalitățile lor sau care să amestece diferitele lor acțiuni, întrucât rămâne un adevăr că reprezentantul a fost personal diferit de cei pe care i-a reprezentat, și că ascultarea sau neascultarea lui a fost propriul act, nu al lor, chiar dacă le este pus în cont acestora.

Aceste câteva exemple pot fi suficiente pentru a ilustra doctrina generală a imputării, și cea mai bună modalitate de a ajunge la o imagine corectă a adevărului ei înțeles. Ele arată că, în timp ce neprihănirea lui Hristos, considerată ca merit al lucrării Sale mijlocitoare, poate deveni a noastră prin punerea ei în contul nostru (imputarea către noi), ea nu ne este totuși transmisă ca o calitate inerentă. Ele ne mai arată și că justificarea noastră, atât cât depinde de acea neprihănire, nu ține de infuzarea calităților morale și nici nu se bizuie pe aceste calități, chiar și atunci când sunt infuzate, ca fiind fundamentul ei.

În al treilea rând, neprihănirea lui Hristos, luată în considerare ca merit al lucrării Sale mijlocitoare, continuă să îi aparțină pe vecie, chiar și atunci când ne este imputată, în mod esențial și exclusiv Aceluia prin care această lucrare a fost realizată. Într-un sens, neprihănirea Lui nu poate fi niciodată a noastră: este a Lui, ca și cum ar fi fost produsă dintotdeauna de El; și este a noastră, numai în contextul în care ne este imputată. Este a Lui, întrucât a fost meritul ascultării Sale personale; și este a noastră, dar numai pentru că provine de la El prin imputare. El pretinde posesiunea ei exclusivă, chiar și atunci când o impută poporului Său. Întreg meritul este al Lui; dar numai imputarea ei prin har este a noastră.

Fragment din *The Doctrine of Justification: An Outline of Its History in the Church and of Its Exposition from Scripture*, publicată de editura The Banner of Truth Trust, www.banneroftruth.org.

James Buchanan (1804-1870): predicator și scriitor cunoscut din Biserica Liberă a Scoției, cunoscut pentru zelul și oratoria sa; s-a născut în Paisley, Scoția.

Note bibliografice și explicative

(1) Moses Stuart, *Commentary on Romans*, 1836.

(2) **federală** – care ține de calitatea de reprezentant, în urma sau în baza unui legământ.

* * *

Dacă un păcătos întreabă ce anume trebuie să creadă, îi spui că el nu este chemat să creadă că el se află *în* Hristos, că păcatele lui sunt iertate, și că el este un om justificat; că el este chemat să creadă ce a mărturisit Dumnezeu despre Hristos: „Și mărturisirea este aceasta: Dumnezeu ne-a dat viața veșnică, și această viață este în Fiul Său” (1 Ioan 5:11); că toți cei care cred din toată inima această mărturie și își încredințează sufletele lor în aceste vești bune, vor fi mântuiți. În felul acesta este el chemat să creadă că poate fi justificat (Gal. 2:16) –*Robert Traill*

INSTRUMENTUL JUSTIFICĂRII

A. W. Pink (1886-1952)

„Și sunt socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său... cu atât mai mult acum, când suntem socotiți neprihăniți, prin sângele Lui... fiindcă suntem socotiți neprihăniți, prin credință” (Rom. 3:24; 5:9; 5:1)

O explicare cuprinzătoare a doctrinei justificării cere ca fiecare dintre afirmațiile ei să fie interpretate în sensul lor scriptural și să fie combinate având în vedere relațiile adevărate dintre ele, formând un întreg armonios. Dacă aceste trei afirmații nu sunt deosebite cu grijă, se ajunge cu siguranță la confuzie. Dacă nu sunt avute permanent în vedere toate cele trei, vom ajunge în mod sigur la eroare. Fiecăreia trebuie să îi fie acordată importanța cuvenită, însă niciuna nu trebuie înțeleasă astfel încât să fie forțată anularea sensului celorlalte.

Care este locul și influența precisă pe care credința o are în lucrurile importante care implică justificarea? Care este natura sau caracterul exact al credinței justificatoare? În ce sens anume trebuie să înțelegem afirmația că suntem „justificați prin credință”? Și care este legătura dintre această afirmație și învățătura care spune că noi suntem „socotiți neprihăniți prin har” și „socotiți neprihăniți prin sângele Lui”? Aceste aspecte implică cea mai profundă atenție. Natura credinței justificatoare trebuie să fie definită foarte precis astfel încât instrumentul ei particular să fie

corect văzut, întrucât este ușor să greșim în acest aspect, prejudiciind onoarea și gloria lui Hristos, care nu poate fi dată altuia – nici măcar credinței.

Mulți așa-ziși predicatori au greșit în acest aspect, căci tendința obișnuită a naturii omenești este să își atribuie slava care îi aparține doar lui Dumnezeu. În timp ce unii au respins noțiunea nebiblică că am putea fi justificați înaintea lui Dumnezeu prin faptele noastre, totuși multe dintre aceleași persoane fac din credința lor propriul mântuitor. Și nu doar că unii au vorbit despre credință ca și cum ar fi o contribuție pe care Dumnezeu o cere de la păcătos, cu ajutorul căreia să își croiască drumul către propria mântuire – ultimul bănuț necesar pentru a completa prețul răscumpărării lui; dar alții (care au răs de teologi și s-au lăudat cu înțelegerea lor superioară a lucrurilor lui Dumnezeu) au insistat că însăși credința este ceea ce ne face neprihăniți înaintea lui Dumnezeu, El considerând credința drept neprihănire.

Un exemplu a cât de deplorabil se poate ajunge în lucrurile tocmai menționate poate fi găsit în comentariile la Romani 4 ale Dl. J.N. Darby, părintele

mişcării Plymouth Brethren¹: „Aceasta a fost credința lui Avraam. El a crezut promisiunea că el va fi tatăl multor națiuni, pentru că Dumnezeu vorbise, conținând pe puterea lui Dumnezeu, glorificându-L în acest fel, fără a pune sub semnul întrebării nimic din ceea ce El a spus atunci când s-a uitat la circumstanțele vieții sale; de aceea, *aceasta* de asemenea i-a fost socotită drept neprihănire. El L-a glorificat pe Dumnezeu conform cu ceea ce Dumnezeu era. Așadar, aceasta a fost scrisă nu doar pentru el, ci aceeași *credință* ne va fi socotită și nouă drept *neprihănire*” (*Synopsis*, vol. 4, p. 133 – subl.). Eroarea care a condus la dezonorarea lui Hristos, din aceste afirmații, va fi dezvăluită un pic mai târziu în acest capitol.

„Cum face credința ca un păcătos să fie justificat înaintea lui Dumnezeu? Răspuns: Credința justifică pe păcătos înaintea lui Dumnezeu nu datorită acelor alte haruri care o însoțesc întotdeauna, sau a faptelor bune care sunt roadele ei, nu ca și cum harul credinței sau orice alt act al ei ar fi puse în contul lui spre justificarea lui; ci *doar pentru că ea este un instrument* prin care el îl primește și aplică pe Hristos și neprihănirea Lui propriei persoane” (*Catehismul Mare Westminster, Întrebarea 73*).

Deși această definiție a fost formulată în urmă cu 250 de ani, este de departe superioară aproape oricărei alte definiții ce se găsește în literatura de astăzi legată de acest subiect. Este mai corect să vorbim despre credință ca fiind „instrumentul” decât *starea*, întrucât o

„stare” este folosită în general pentru a semnifica faptul că datorită ei este conferit un beneficiu. Credința nu este nici fundamentul și nici esența justificării noastre, ci doar *mâna* care primește darul divin ce ne este oferit în Evanghelie.

Dar care este locul precis și influența pe care credința o are în acest important act al justificării? Catolicul ar răspunde astfel: ne justifică *formal*, dar nu relativ, adică în baza valorii ei intrinseci. Ei susțin ideea credinței care nu este niciodată singură, ci „lucrează prin dragoste” (Gal. 5:6) și, de aceea, natura ei îi aduce omului merite în sensul acceptării din partea lui Dumnezeu. Dar credința până și a celui mai bun dintre noi este slabă și deficitară (Luca 17:5) și, prin urmare, ea nu poate satisface niciodată Legea, care cere o *perfectiune fără pată*. Dacă neprihănirea ne-ar fi fost dată ca o răsplată a credinței, posesorul ei ar putea să se laude, lucru care este în mod expres contrar cu ceea ce apostolul Pavel spune în Romani 3:26-27. Mai mult, o astfel de metodă a justificării ar face complet inutilă viața și moartea lui Hristos, făcând ca jertfa Lui mărească să nu mai fie necesară. Nu credința, ca har spiritual, este ceea ce ne justifică, ci ea este un instrument – este *mâna* care se agață de Hristos.

În ce privește justificarea, credința *nu* trebuie considerată un exercițiu de virtute al inimii, și nici un principiu al ascultării sfinte: „Credința, în ce privește justificarea noastră, nu privește

la Hristos în calitatea Lui de Rege, care dă legi, cere ascultare și pedepsește depravarea, ci privește la El ca Substitut, răspunzând la cerințele Legii divine, și ca Preot, ispășind păcatul prin propria moarte pe cruce. De aceea, în ce privește justificarea, noi citim despre ‚credința de preț... prin dreptatea Dumnezeului și Mântuitorului nostru Isus Hristos’ (2 Petru 1:1) și despre ‚credința în sângele Lui’ (Rom. 3:25), iar credincioșii sunt descriși ca și cum ei ‚capătă împăcarea’ și ‚primesc... darul neprihănirii’ (Rom. 5:11, 17). De aceea, este evident că aici credința este reprezentată ca privirea ațintită la lucrarea ispășitoare a lui Hristos, și că ea nu este considerată o virtute sau acțiune meritorie, ci ca și cum primește un dar fără plată” (Abraham Booth).

Care este deci relația dintre credință și justificare? Arminianul ar răspunde la această întrebare, într-o formă prelucrată cumva de Plymouth Brethren, că ea este *actul* de a crede, acesta fiind pus în contul nostru drept neprihănire. Dar o eroare duce la alta. Dl. Darby a negat că Neamurile s-ar fi aflat vreodată sub Lege; astfel, el a negat și că Hristos a ascultat de Lege în locul poporului Lui și, astfel, pentru că ascultarea ispășitoare a lui Hristos nu este recunoscută ca fiind pusă în contul lor, a fost nevoie ca ei să își caute în altă parte sursa neprihănirii. Iar el a pretins că ea se găsește în însăși credința creștinului, insistând că actul de a crede le este socotit acestora drept „neprihănire”. Pentru a-i da credibilitate

teoriei sale, el a îmbrăcat-o în limbajul diverselor expresii care se găsesc în Romani 4, chiar dacă știa destul de bine că expresiile din limba greacă nu îi dădeau voie în niciun fel să își fundamenteze teoria pe acest pasaj.

În Romani 4 citim: „credința pe care o are el, îi este socotită ca neprihănire” (v. 5), „lui Avraam credința i-a fost socotită ca neprihănire” (v. 9), „credința aceasta i-a fost socotită ca neprihănire” (v. 22). În fiecare dintre aceste versete, prepoziția din greacă este *eis*, care nu are *niciodată* sensul de „în loc de”, ci întotdeauna are sensul „către, cu scopul de, în vederea”; are sensul constant de „înspre” ceva. Semnificația exactă a cuvântului și forța lui sunt prezentate fără echivoc și clar în Romani 10:10: „Cu inima, omul crede *spre* [*eis*] neprihănire”, adică inima care crede întinde mâna și Îl apucă pe Însuși Hristos. „Acest pasaj (Rom. 10:10) ne poate ajuta să înțelegem ce este justificarea prin credință, întrucât el ne arată că neprihănirea prezentată aici vine la noi atunci când noi îmbrățișăm bunătatea lui Dumnezeu care ne este oferită în Evanghelie. Apoi noi suntem socotiți neprihăniți din acest motiv, întrucât credem că Dumnezeu este gata să ne ierte păcatele prin Hristos”.²

Duhul Sfânt a folosit cu o precizie inegalabilă prepozițiile din limba greacă. Nu Îl vedem în niciun alt loc folosind cuvântul *eis* în legătură cu satisfacerea dreptății de către Hristos și cu jertfa Lui pentru noi, ci doar *anti* sau *huper*, care au sensul de *în locul nostru*.

Pe de altă parte, termenii *anti* și *huper* nu sunt folosiți *niciodată* legat de credința noastră, căci credința *nu este acceptată* de Dumnezeu *în locul* ascultării perfecte. Credința trebuie să fie ori *fundamentul* acceptării noastre înaintea lui Dumnezeu, ori mijlocul sau *instrumentul* prin care noi devenim interesați de adevăratul fundament meritos, și anume neprihănirea lui Hristos; ea nu poate fi legată de justificare în *ambele* sensuri. „Acea pe care Dumnezeu îi cheamă eficace, El îi și justifică fără plată; nu prin a le infuza neprihănirea, ci iertându-le păcatele și socotindu-i și acceptându-i ca neprihăniți; și aceasta pentru nimic valoros în ei înșiși sau făcut de ei, ci doar datorită lui Hristos; nu prin a pune credința în contul lor, actul de a crede, sau orice ascultare de Evanghelie, neconsiderând niciuna dintre acestea drept neprihănire; ci prin a le pune în cont ascultarea și împlinirea de către Hristos a tot ce trebuia împlinit, ei primind și odihnindu-se în El și în neprihănirea Lui prin credință; această credință nu vine de la ei, ci este darul lui Dumnezeu” (*Mărturisirea de Credință de la Westminster, 11.1*).

Faptul că, în ea însăși, credința nu poate fi esența sau fundamentul justificării noastre, este un lucru clar, dacă luăm în considerare mai multe argumente. „Neprihănirea lui Dumnezeu [adică satisfacerea Legii de către Hristos] este descoperită prin credință” (Rom. 1:17, lit. KJV) și astfel nu poate fi credința însăși. Romani 10:10 afirmă:

„Cu inima omul crede *spre* neprihănire” [lit. KJV] astfel că neprihănirea trebuie să fie un lucru distinct de credință. În Ieremia 23:6, citim expresia „Domnul, Neprihănirea noastră”, astfel încât credința nu poate fi neprihănirea noastră. Haideți să nu Îl detronăm pe Hristos ca să înălțăm credința, să nu punem slujitorul deasupra stăpânului. „Noi nu recunoaștem nicio altă neprihănire, decât ceea ce ascultarea lui Hristos și împlinirea de către El a cerințelor dreptății lui Dumnezeu ne aduce: sângele Lui, nu credința noastră; împlinirea cerințelor dreptății de către El, nu faptul că noi credem, aceasta este esența justificării noastre înaintea lui Dumnezeu” (John Flavel). Ce transformări în credința noastră! Ce amestec de necredință în toate timpurile! Este ea un fundament pe care să ne bazuim justificarea și speranța?

Poate că unii vor spune: „Nu sunt cuvintele Scripturii în mod expres de partea dlui Darby? Nu spune Romani 4:5 – ‚credința pe care o are el, îi este socotită ca neprihănire?’” Răspunsul nostru este acesta: „Este *sensul* Scripturii de partea dânsului?” Să presupunem că m-aș apuca să dovedesc că David a fost curățat de vinovăția lui de „*isopul*” care crește pe perete – ar fi ridicol. Da, dar avem cuvintele expres ale Scripturii care spun: „Curăță-mă cu isop, și voi fi curat” (Ps. 51:7). Totuși, pe cât sunt de clare aceste cuvinte, ele nu îmi permit să deviez câtuși de puțin de la *sensul* și spiritul Cuvântului lui Dumnezeu. Poate cumva *isopul* – un arbust

fără valoare – să ia locul în vreun fel sângelui de jertfă și astfel să facă ispășirea pentru păcat? Cu atât mai puțin nu poate *credința* să ia locul ascultării perfecte a lui Hristos, pentru a acționa ca neprihănirea noastră justificatoare, sau să obțină acceptarea noastră înaintea lui Dumnezeu!

Ar trebui să li se ceară scuze multora dintre cititori pentru irosirea timpului lor chiar cu analiza unor astfel de lucruri puerile, dar cred că putem să le cerem să ne îndure puțin, ca să le fie lucrurile clare. Sperăm că Îi este plăcut lui Dumnezeu să folosească acest articol pentru a da pe față una dintre multe erori regretabile ale lui Darby. *Această* eroare este mai mult ca sigur regretabilă. Învățătura lui, indicând credința creștinului, nu ascultarea ispășitoare a lui Hristos, ca fiind neprihănire, Îl face pe Dumnezeu vinovat de o minciună, căci Îl prezintă ca Acela care dă o credință cu o valoare *fictivă* – credinciosul nu are nicio neprihănire, așa că Dumnezeu privește credința lui săracă drept „neprihănire”.

„Avram L-a crezut pe Domnul, și Domnul i-a socotit lucrul acesta ca neprihănire” (Gen. 15:6). Lucrul care trebuie clarificat aici este următorul: a fost credința lui Avraam ceea ce, din perspectiva lui Dumnezeu, a fost considerat drept neprihănire (oribilă idee!), sau a fost neprihănirea lui Dumnezeu în Hristos lucrul de care credința lui Avraam s-a agățat, privind în viitor? Comentariile apostolului Pavel din Romani 4:18-22 rezolvă decisiv problema.

În aceste versete, Pavel subliniază neputința naturală a omului care stă în calea împlinirii promisiunii lui Dumnezeu privind o sămânță numeroasă a lui Avraam (neputința reproductivă trupească a lui și a Sarei) și în ce privește siguranța implicită pe care el a avut-o (în ciuda dificultăților) în puterea și credincioșia lui Dumnezeu că El va *împlini* ceea ce a promis. Astfel, atunci când apostolul adaugă, „de aceea, credința aceasta i-a fost socotită ca neprihănire” (v. 22), acest „de aceea” nu poate însemna decât că, prin credință, el a pierdut complet din vedere impedimentele trupești naturale, și a conștientizat cu o siguranță indubitabilă suficiența mâinii divine și certitudinea lucrărilor ei.

Dragă cititor, credința lui Avraam nu a fost nimic mai mult și nimic puțin decât *renunțarea la orice virtute sau tărie în sine*, și o agățare de o credință ca de copil în Dumnezeu - pentru ceea ce El este capabil și dornic să facă. Departe, foarte departe a fost, într-adevăr, credința lui de a fi un substitut pentru o „neprihănire” care îi lipsea. Departe, foarte departe a fost de Dumnezeu să îi accepte această credință ca înlocuitor al unei ascultări perfecte de Legea Lui. Mai degrabă avem de-a face cu credința lui Avraam ca act al sufletului său care și-a găsit viața, nădejdea și toate în *Domnul însuși*. Și *dovada* că aceasta era credința justificatoare este următoarea: ea este „pur și simplu instrumentul prin care Hristos și neprihănirea Lui sunt primite spre justificare.

Este un gol umplut cu plinătatea lui Hristos; este neputința care se așează pe tăria lui Hristos” (John L. Girardeau).

Care este relația dintre credință și justificare? Antinomienii și hiper-calviniștii răspund: doar una aducătoare de mângâiere și siguranță. Teoria lor este că cei aleși au fost de fapt justificați de Dumnezeu dinainte de întemeierea lumii, și că tot ceea ce credința face acum este să *descopere* acest lucru în conștiința lor. Această greșeală a fost susținută și de persoane precum W. Gadsby, J. Irons, James Wells, J. C. Philpot. Faptul că ea nu a fost generată de ei reiese clar din respingerea ei de către puritani, la vremea lor. „Doar prin credință obținem și primim iertarea păcatelor; căci, în ciuda oricăror acte antercedente ale lui Dumnezeu în ce ne privește în și pentru Hristos, *noi nu primim de fapt o eliberare completă a sufletului până nu credem*”³. „Degeaba aş spune că sunt justificat doar în tribunalul propriei mele conștiințe. Credința prin care Pavel și ceilalți apostoli au fost justificați a fost credința în Hristos că ei pot fi justificați (Gal. 2:15-16), și nu o credință că ei fuseseră deja justificați; și astfel, ea nu a fost un act care să le aducă siguranță”⁴.

Cum suntem noi justificați prin credință? După ce am oferit un răspuns negativ în trei aspecte: nu prin credință ca o cauză a justificării, împreună cu faptele (Catolicii), nu prin credință ca un act al harului în noi (Arminienii), nu prin credință ca act al primirii mărturiei Duhului (Antinomienii); ne întoarcem

acum către răspunsul afirmativ. Credința justifică doar ca un instrument pe care Dumnezeu l-a lăsat spre primirea și aplicarea neprihănirii lui Hristos. Când spunem că ea, credința, este „instrumentul” justificării noastre, să fie clar înțeles că noi nu vrem să spunem că ea este instrumentul *cu care Dumnezeu justifică*, ci instrumentul *prin care noi îl primim* pe Hristos. Hristos a meritat neprihănirea în locul nostru, iar credința în Hristos este ceea ce face ca binecuvântarea astfel obținută să fie aplicată înaintea lui Dumnezeu. *Credința ne unește cu Hristos* și, fiind uniți cu El, noi primim tot ceea ce este în Hristos, atâta cât este consecvent cu capacitatea noastră de a primi și cu hotărârea lui Dumnezeu de a dăru-i. Odată ce am fost făcuți una cu Hristos în duh, Dumnezeu ne consideră acum una cu El și în Lege.

Noi suntem justificați *prin credință*, nu pentru credință; nu pentru ceea ce este credința, ci pentru ceea ce ea *primește*. „[Credința] nu are nicio eficiență în ea însăși, ci doar atunci când este măsura unirii noastre cu Hristos. Tot meritul curățirii ține de Hristos. Noi primim apa cu mâinile noastre, dar meritul curățirii nu ține de mâinile noastre, ci stă în apă, iar apa nu ne poate curăți fără ca noi să o primim; faptul că o primim ne unește cu apa, și astfel este un mijloc prin care suntem curățiți. Astfel, se poate observa că justificarea noastră prin credință este exprimată mereu la diateza *pasivă*, nu la cea *activă*: noi suntem *justificați* prin

credință, nu credința ne *justifică*. Eficiența stă în sângele lui Hristos; primirea lui stă în credința noastră” (Stephen Charnock).

Scriptura nu acceptă nicicum ideea de necredincios justificat. Nu există nimic meritoriu în a crede, dar credința este necesară pentru a ajunge la justificare. Ceea ce îl justifică pe păcătos nu este doar neprihănirea lui Hristos *imputată*, ci și ea *primită* (Rom. 5:11, 17). Neprihănirea lui Hristos nu este a mea până nu o accept ca dar al Tatălui. „Păcătosul credincios este ‚justificat prin credință’ doar *instrumental*, după cum el ‚trăiește prin a mânca’ doar *instrumental*. A mânca este actul specific prin care el primește și își însușește hrana. Vorbind în sens strict, el trăiește doar cu pâine, nu prin a mânca sau prin actul de a mesteca. Strict vorbind, păcătosul este justificat doar prin jertfa lui Hristos, nu prin actul lui de a crede în ea” (W.G.T. Shedd). În aplicarea justificării, credința nu este un constructor, ci un martor; nu este un agent, ci un instrument; nu are nimic de făcut, ci doar să creadă; nimic de dăruit, ci totul de primit.

Dumnezeu nu a ales credința pentru a fi instrumentul justificării fiindcă în credință ar fi vreun merit anume, ci tocmai pentru că în ea nu este vreun merit; credința se golește pe sine de valoare: „De aceea, moștenitori sunt cei ce se fac prin credință, pentru ca să fie prin har” (Rom. 4:16). Un dar este recunoscut ca atare atunci când nimic nu se cere și nimic nu se acceptă de la cel

căruia i se oferă, ci el doar îl *primește*. Orice alte trăsături poate avea credința, ceea ce îl justifică pe păcătos este doar să *Îl primească pe Hristos*. Când ni se spune că suntem justificați prin pocăință, prin dragoste, ori prin orice alt har spiritual, aceasta implică ideea că ceva bun ar exista în noi și care ar face ca această binecuvântare să ne fie dată; dar justificarea *prin credință* (corect înțeleasă) nu comportă o astfel de idee.

„Cum poate să justifice adevărata credință dacă nu unindu-ne cu Hristos, astfel că, fiind făcuți una cu El, suntem primiți să fim părtași neprihănirii Lui?”⁵ Credința justificatoare înseamnă a privi departe de sine, înseamnă a renunța la propria neprihănire, înseamnă a ne alipi de Hristos. În primul rând, credința care justifică constă într-o cunoaștere și credință în adevărul revelat în Scriptură; în al doilea rând, într-o abandonare a tuturor pretențiilor, meritelor sau siguranței în propria neprihănire; în al treilea rând, constă dintr-o încredere în și o bizuire pe neprihănirea lui Hristos, agățându-ne de binecuvântarea pe care El a obținut-o pentru noi. Ea înseamnă afirmația inimii și recunoașterea ei aprobatoare cu privire la metoda de justificare prezentată în Evanghelie: doar prin Hristos, izvorând din purul har al lui Dumnezeu, și excluzând orice merite omenești. „*Numai în Domnul... locuiesc dreptatea și puterea*” (Isaia 45:24).

Nimeni nu va aprecia neprihănirea lui Hristos din punct de vedere al experienței sale, până nu va goli de sine,

prin experiență, prin Duhul. Nu se va întâmpla nimic până când Domnul nu ne va pune în foc și nu ne va arde zdrențele, făcându-ne să stăm goi înaintea Lui, tremurând din cap până în picioare la vederea sabiei dreptății Sale stând deasupra capetelor noastre; abia atunci vom prețui cu adevărat „cea mai bună robă”. Câtă vreme sentința de condamnare a Legii nu este aplicată

conștiinței prin Duhul Sfânt, cel vinovat nu va striga, „Sunt pierdut, pierdut!” (cf. Rom. 7:9-10). Câtă vreme nu va exista o înțelegere personală a cerințelor Legii lui Dumnezeu, un simțământ al totalei incapacități de a împlini cerințele ei drepte, și o conștientizare onestă că Dumnezeu ar fi drept dacă ne-ar lepăda din prezența Lui pe vecie, sufletul nu va înțelege necesitatea unui Hristos prețios.

Fragment din *The Doctrine of Justification*,
lucrare disponibilă în limba engleză la Chapel Library.

A. W. Pink (1886-1952): păstor, învățător biblic itinerant, autor al seriei *Studies in the Scriptures* și a numeroase cărți; s-a născut în Nottingham, England.

Note bibliografice și explicative

- (1) **Plymouth Brethren** – o comunitate de creștini a căror primă congregație a fost înființată în Plymouth, Devon, Anglia, în anul 1831. Printre ei era pus un accent deosebit pe profețiile biblice și pe A Doua Venire a lui Hristos. John Nelson Darby, un fost preot din Biserica Irlandei (Anglicană), a devenit curând personalitatea dominantă a mișcării.
- (2) John Calvin, *Commentary on the Epistle to the Romans*
- (3) John Owen, *Works*, Vol. 10, *The Death of Death in the Death of Christ*.
- (4) Thomas Goodwin, *Works*, Vol. 8, *The Objects and Acts of Justifying Faith*.
- (5) John Calvin, *Institutes of the Christian Religion*, III, xvii, 11.

* * *

A justifica, așadar, nu este altceva decât a achita de acuzația vinovăției, ca și cum s-ar fi adus dovada inocenței. Astfel, când Dumnezeu ne justifică prin mijlocirea lui Hristos, El nu ne achită pe baza vreunei dovezi a nevinovăției noastre, ci printr-o imputare a neprihănirii, astfel că, deși nu suntem neprihăniți în noi înșine, suntem considerați neprihăniți în Hristos. — *John Calvin*

Sărmanul păcătos rătăcit nu poate crede vreodată în Isus Hristos până nu descoperă că nu poate face nimic pentru sine; și atunci când crede pentru prima dată, el vine la Hristos pentru a fi mântuit, ca un om neajutorat și lipsit de speranță în sine. Prin astfel de argumentări cu el, din Evanghelie, Domnul (așa cum a făcut adesea) îi va da credința, bucuria și pacea, făcându-l să creadă. — *Robert Traill*

NU CREDINȚA, CI HRISTOS

Horatius Bonar (1808-1889)

Justificarea noastră este rezultatul direct al credinței noastre în Evanghelie. Cunoașterea propriei noastre justificări provine din credința în promisiunea de justificare făcută de Dumnezeu oricăruia care crede această veste bună. Noi avem de-a face nu doar cu o mărturie divină, ci și cu o promisiune atașată ei, asigurându-l de viața veșnică pe oricine primește această mărturie. Așadar, există în primul rând o *Evanghelie* crezută, apoi o *promisiune* crezută. Cea de-a doua este o „însușire”, așa cum se mai spune și care, în fapt, nu este nimic altceva decât acceptarea *promisiunii* întotdeauna atașată mesajului Evangheliei. Când Evanghelia este crezută, ea mântuiește; dar ceea ce ne *asigură* de această mântuire este credința în promisiune.

Totuși, nu credința este neprihănirea noastră. Ea este pusă în contul nostru *spre* neprihănire (Rom. 4:5), nu *drept* neprihănire. Dacă ar fi altfel, ar fi o *faptă* ca orice altă faptă omenească, și astfel ar fi incompatibilă cu neprihănirea Fiului lui Dumnezeu – „neprihănirea care este prin credință”.

Credința ne conectează cu neprihănirea și este, astfel, total diferită de ea. A confunda una cu cealaltă înseamnă a distruge întreaga Evanghelie a harului lui Dumnezeu. Actul credinței noastre trebuie să fie totdeauna

un lucru separat de ceea ce noi credem.

Dumnezeu îl socotește pe omul credincios ca și cum ar avea *toată neprihănirea*, deși el nu a făcut *nimic neprihănit*, și deși credința lui nu este neprihănire. În acest sens, această credință ne este *socotită* spre, sau cu scopul, neprihănirii, fiind „socotiți neprihăniți prin credință”. Credința nu ne justifică ca și cum ar fi o faptă, un act moral sau de bunătate, sau ca dar al Duhului, ci doar pentru că ea este legătura între noi și Substitutul nostru – o legătură foarte subțire într-un sens, dar puternică precum oțelul, în altul. Lucrarea lui Hristos *pentru noi* este obiectul credinței. Lucrarea Duhului *în noi* este ceea ce produce această credință: din prima, nu din a doua, vin pacea și justificarea noastră. Fără atingerea toiagului, apa n-ar fi izbucnit din stâncă; și totuși *stânca, nu toiagul*, este ceea ce conținea apa.

Cel ce aducea jertfa la templu trebuia să își pună mâinile pe capul mielului sau vițelului; altfel, jertfa nu i-ar fi fost primită. Dar punerea mâinii nu avea aceeași valoare cu victima peste care era pusă mâna. Evreul mușcat de șerpilor înfocați trebuia să privească la șarpele înălțat, din aramă, pentru a fi vindecat. Dar actul lui de a privi nu era totuna cu șarpele de aramă. Am putea spune că actul de a privi l-a vindecat, la

fel cum a spus Domnul: „Credința ta te-a mântuit”. Dar acesta este un limbaj figurativ. Nu actul de a privi l-a vindecat, ci *obiectul* către care a privit. Așadar, credința nu este totuna cu neprihănirea; ea doar ne alipește de Cel Neprihănit și ne face astfel părtași neprihănirii Sale. Printr-o figură de stil, credința este adesea prezentată ca fiind ceva măreț; însă ea nu este cu adevărat nimic mai mult decât expresia acceptării de către noi să fim mântuiți de Altul. Mărimea ei presupusă derivă din măreția obiectului asupra căruia se îndreaptă, din excelența neprihănirii pe care o acceptă. Valoarea credinței nu stă în ea însăși, ci în caracterul prețios al *Aceluia* de care ea ne leagă.

Nu credința este medicul nostru.

Ea doar ne aduce *la* Medic. Ea nu este nici măcar medicamentul nostru; ea doar administrează medicamentul, pregătit divin de Acela care „vindecă toate bolile noastre”. În actul credinței noastre, să ne amintim cuvântul lui Dumnezeu către Israel: „Eu sunt Domnul, care te vindecă” (Exod 15:26). Credința noastră constă în faptul că Îl atingem pe Isus; și ce este chiar și aceasta, în realitate, decât că, de fapt, *El ne atinge?*

Nu credința este mântuitorul nostru. Nu credința a fost ceea ce s-a născut la Betleem și a murit la Golgota pentru noi. Nu credința a fost ceea ce ne-a iubit și s-a dat pe sine pentru noi; nu ea a purtat păcatele noastre în trupul său pe cruce; nu ea a murit pentru păcatele noastre și nu ea a înviat.

Credința este un lucru, Mântuitorul cu totul altceva. Credința este un lucru, Crucea un altul. Haideți să nu le confundăm, și să îi nu atribuim unui act al omului, slab și imperfect, ceea ce îi aparține exclusiv Fiului Dumnezeului cel viu.

Nu credința este perfecțiune. Cu toate acestea, doar prin perfecțiune putem fi mântuiți, fie a noastră, fie a altuia. Niciun lucru imperfect nu poate justifica, iar o credință imperfectă nu poate fi echivalentă neprihănirii în niciun sens. Dacă ea ar justifica, atunci trebuie să fie *perfectă*. Trebuie să fie ca „Mielul, fără pată și fără zbârcitură”. O credință imperfectă ne poate conecta cu perfecțiunea altuia; dar ea nu poate face, de la sine, nimic pentru noi, nici în ce privește protejarea noastră față de mânie, nici în ce privește asigurarea noastră de achitarea divină. Aici, pe pământ, orice credință este imperfectă; iar siguranța noastră este aceasta – că nu contează cât de slabă sau mică ar fi credința noastră: dacă ea se atinge de Cel Perfect, totul este bine. Atingerea culege virtutea care se găsește în *El*, și astfel suntem mântuiți.

Dacă ea ar fi neprihănirea noastră, atunci cea mai mică imperfecțiune care se găsește în credință ar fi fatală, ar demola orice speranță. Dar oricât de mare ar fi imperfecțiunea credinței noastre, dacă credința nu este decât ceea ce face apropierea și contactul dintre noi și plinătatea Substitutului nostru, ea nu este un obstacol în calea părtașiei noastre la neprihănirea Lui.

Dumnezeu a cerut și a asigurat o neprihănire *perfectă*: El nu cere nicăieri și nici nu așteaptă o credință perfectă. Un ulcior de lut poate duce apă până la buzele însetate ale unui călător, la fel cum o poate face un vas de aur; dar și un ulcior spart, chiar dacă ar fi un ciob, „scoate apă din fântână” (Isaia 30:14), și aceasta va fi de ajuns. Astfel, o credință slabă, foarte slabă, ne va conecta la neprihănirea Fiului lui Dumnezeu; credința care poate doar să strige: „Cred, Doamne, ajută necredinței mele” (Marcu 9:24).

Nu credința satisface cerințele lui Dumnezeu. În niciun sens și în niciun aspect nu se poate spune despre credință că satisface sau împlinește cerințele lui Dumnezeu sau ale Legii. Însă dacă ea trebuie să fie neprihănirea noastră, atunci trebuie să împlinească aceste cerințe. Fiind *imperfectă*, ea nu le poate împlini; fiind omenească, nu poate să le satisfacă, chiar dacă ar fi perfectă omenește. Ceea ce satisface dreptatea trebuie să poată purta vinovăția noastră; și ceea ce poartă vinovăția noastră trebuie să fie nu doar perfect, ci și divin. Avem nevoie de cineva care să poarte păcatele noastre, iar credința noastră nu poate fi purtătoare de păcate. Credința nu poate ispăși nicio vină, nu poate face nicio ispășire, nu poate plăti nicio pedeapsă, nu poate spăla nicio pată, și nu poate produce nicio neprihănire. Ea ne duce la Cruce, unde există ispășire și plată, curățire și neprihănire. Dar în ea însăși, credința nu are niciun merit și nicio virtute.

Nu credința este Hristos sau crucea lui Hristos. Credința nu este totuna cu sângele și nici cu jertfa. Ea nu este nici altarul, nici ligheanul, nici scaunul îndurării, nici tămâia. Ea nu lucrează nimic, ci acceptă o lucrare făcută cu veacuri în urmă. Ea nu spală, ci ne conduce la izvorul deschis, care spală păcatul și necurăția. Ea nu crează; ea doar ne conectează la acel lucru care a fost creat când a venit „neprihănirea veșnică” (Dan. 9:24).

Și așa cum vine credința, așa și continuă; ea este întotdeauna mâna întinsă a cerșetorului, niciodată aurul bogatului; întotdeauna cablul, niciodată ancora; cea care bate la ușă, nu ușa sau palatul; servitoarea, nu stăpâna; mereu zăbrelile care lasă să pătrundă lumina, dar niciodată soarele.

Lipsită de valoare în ea însăși, credința ne leagă de meritele infinite ale Aceluia în care Tatăl Își găsește toată plăcerea; și astfel, unindu-ne cu Fiul, ne prezintă perfecti, în perfecțiunea Altuia. Deși nu ea este fundamentul din Sion, ea ne aduce la fundația aceasta și ne păstrează acolo „întemeiați și neclintii” (Col. 1:23), astfel încât să nu fim îndeărtați de la nădejdea Evangheliei. Deși nu ea este „Evanghelia”, „vestea bună”, ea primește această veste bună ca adevăr veșnic al lui Dumnezeu și face ca sufletul să se bucure în el. Deși ea nu este totuna cu arderea de tot, credința stă liniștită și privește la flacăra care se ridică, asigurându-ne că mânia care ar fi trebuit să îl distrugă pe cel păcătos a căzut asupra Substitutului.

Deși nu credința este „neprihănierea”, ea este legătura dintre noi și neprihănire. Ea conștientizează starea noastră prezentă înaintea lui Dumnezeu, și superioritatea propriului Său Fiu. Ea ne spune că starea noastră veșnică, în vremurile viitoare, este pusă în aceeași poziție și depinde de perpetuitatea acelei neprihăniri care nu se poate schimba vreodată. Căci noi nu ne vom *dezbrăca* niciodată de Hristosul cu care ne-am *îmbrăcat* când am crezut (Rom. 13:14; Gal. 3:27). Această haină divină este „pentru vecie”. Ea nu se învechește, nu poate fi împrumutată, iar frumusețea ei nu scade niciodată.

Credința nu ne îndepărtează de acea Cruce la care ne-a condus inițial. Unii vorbesc în zilele noastre ca și cum noi am fi trecut de Cruce și ar trebui să o lăsăm în urmă; că, odată ce a făcut tot ce putea face pentru noi când am ajuns prima dată la umbra ei, Crucea poate fi abandonată și astfel noi să mergem mai departe; că a rămâne permanent la Cruce înseamnă a rămâne prunci, nu oameni maturi.

Dar ce este Crucea? Nu este nicidecum vorba despre două lemne sau niște imitații ale lor, cum zic catolicii. Putem să uităm de acestea fără probleme. Nu este nevoie să ne așezăm cortul în Golgota (în sens literal) sau în grădina lui Iosif. Dar de marele adevăr pe care îl reprezintă Crucea nu ne mai putem despărți după cum nu ne putem despărți de viața veșnică. În acest sens, a întoarce spatele Crucii înseamnă a întoarce spatele Hristosului crucificat – a

abandona legătura noastră cu Mielul care a fost junghiat. Adevărul este că tot ceea ce Hristos a făcut și a suferit, de la staulul în care S-a născut și până la mormânt, formează un întreg glorios, din care nicio parte nu poate să devină vreodată învechită sau inutilă; nimic din acestea nu poate fi abandonat de noi, fără a abandona totul. Eu sunt întotdeauna la umbra staulului, și totuși știu că întruparea însăși nu mă poate mântui; întotdeauna în grădina Ghetsimani, și totuși eu cred că agonia Lui acolo, în ea însăși, nu este totuna cu lucrarea finalizată; întotdeauna la cruce, cu fața către ea și cu privirea către Cel crucificat, și totuși convins că jertfa a fost completă odată pentru totdeauna; întotdeauna privind la mormânt, deși mă bucur că este gol și că El „nu este aici, ci a înviat”; întotdeauna rezemându-mă (ca îngerul) pe piatra care a fost dată la o parte, atingând hainele cu care a fost îngropat, dar conștientizând că am de-a face cu un Hristos înviat, ba chiar cu un Domn înălțat și care mijlocește pentru mine; cu toate acestea, nu abandonez sub niciun pretext vreă parte din viața sau moartea Domnului meu, ci rămân legat fără încetare de El, ca de Acela care S-a născut, a trăit, a murit, a fost îngropat și a înviat, hrănindu-mă din fiecare din aceste părți cu noi binecuvântări, în fiecare ceas și în fiecare zi.

Omul, în spiritul său natural de legalism auto-justificator, a încercat să fugă cât mai departe de Crucea lui Hristos și perfecțiunea ei, sau să ridice

o altă cruce în locul ei, ori să își plăsmuiască un noian de ornamente între el și ea, ori alterându-i sensul, transformând-o în ceva mai plăcut gusturilor lui, sau transferând virtuțile ei în anumite acte, performanțe ori simțăminte proprii. Astfel, el anulează simplitatea Crucii și neagă puterea ei mântuitoare, căci crucea ori mântuiește complet, ori deloc. Credința noastră nu împarte lucrarea de mântuire între eu și Cruce. Simpla acceptare a faptului că doar Crucea mântuiește este ceea ce ne salvează cu adevărat. Credința *nu adaugă nimic* la Cruce și nici la virtuțile ei vindecătoare. Ea recunoaște plinătatea, suficiența și caracterul adecvat al lucrării făcute la Cruce, și îndeamnă duhul, care încearcă să se străduiască să își obțină propria neprihănire, să înceteze truda proprie și să intre în această odihnă. Credința nu vine la Calvar pentru a face ceva. Ea vine să vadă imaginea glorioasă a tuturor lucrurilor împlinite deja și să le accepte așa cum sunt fără a le atribui în mod greșit în ce privește eficiența lor. Ea ascultă la strigătul „S-a isprăvit!” al Celui care ne-a purtat păcatele și spune, „Amin”. Acolo unde începe credința, se sfârșește cu faptele omului – adică truda omului „pentru” viața veșnică și pentru iertare.

Credința înseamnă odihnă, nu trudă. Ea înseamnă abandonarea tuturor eforturilor anterioare și neobosite de a face sau a simți ceva bun cu scopul de a-L convinge pe Dumnezeu să ne iubească și să ne ierte; înseamnă primirea liniștită a adevărului, atât de

îndelung respins, că Dumnezeu nu așteaptă niciun fel de convingere, ci iubește și iartă potrivit bunătății Sale, și Își arată această bunătate față de orice păcătos care vine la El în acest fel, lepădând performanțele sau bunătatea proprie și bizuindu-se implicit pe dragostea fără plată a Aceluia care a iubit atât de mult lumea încât L-a dat pe singurul Lui Fiu.

Credința înseamnă recunoașterea absenței oricărei bunătăți în noi și a Crucii ca substitut a tot ceea ce ne lipsește. Credința ne mântuiește pentru că ea deține mântuirea completă din partea Altuia, nu pentru că ea ar *contribui* cu ceva la acea mântuire. Nu există nicio diviziune sau împărțire a lucrării între credința noastră și Acela în care noi credem. Întreaga lucrare este a Lui, nu a noastră, de la început și până la final. Credința nu crede în ea însăși, ci în Fiul lui Dumnezeu. Ca și cerșetorul, ea primește totul, dar nu oferă nimic. Ea consimte că este un îndatorată pe vecie dragostei fără plată a lui Dumnezeu. Locul în care ea se odihnește este temelia din Sion. Ea se bucură în Altul, nu în ea însăși. Cântecul ei este „El ne-a mântuit, nu pentru faptele, făcute de noi în neprihănire, ci pentru îndurarea Lui” (Tit 3:5).

Hristos crucificat trebuie să fie miezul predicării noastre și esența credinței noastre de la început până la sfârșit. Creștinul *nu încetează să aibă nevoie de Cruce* niciodată în viața lui, chiar dacă uneori el poate simți că nevoia lui specială, în dilemele spirituale

prin care trece sau în urgențele presante ale conflictului cu răul, poate să fie împlinită de Întruparea, de agonia din Grădina Ghetsimani ori de Înviere sau de nădejdea revenirii promise, dar El este glorificat în sfinții Lui și admirat în toți aceia care cred.

Dar întrebarea nu este, „Ce adevăruri trebuie să credem?”, ci, „Ce adevăruri trebuie să credem *pentru justificarea noastră?*” Învățătura că Hristos va reveni în slavă și măreție, ca Judecător și Rege, este parte esențială a credinței creștine, iar necredința în acest aspect ne-ar conduce în situația de a ne îndoii de creștinismul aceluia care respinge această învățătură. Însă noi nu suntem justificați în niciun fel prin a *doua* venire a Domnului nostru, ci în întregime prin *prima* Lui venire. Noi credem în înălțarea Lui, dar justificarea noastră nu este legată de ea. La fel credem în învierea Lui, dar nu suntem justificați prin credința în ea, ci prin credința în moartea Lui – acea moarte care L-a făcut să fie ispășirea și neprihănirea noastră. „A înviat pentru ca noi să fim socotiți neprihăniți” (Rom. 4:25) este o afirmație clară a Cuvântului. Învierea a fost angajamentul vizibil al unei justificări deja îndeplinite. „Puterea învierii Lui” (Filip. 3:10) nu se referă la ispășire, iertare sau reconciliere, ci la faptul că noi suntem înnoțiți în duhul minților noastre, fiind născuți „din nou prin învierea lui Isus Hristos din morți, la o nădejde vie” (1 Petru 1:3). Lucrurile care se petrec în *interiorul* nostru, precum învierea noastră, întărirea, înnoirea

noastră, pot fi legate de înviere și puterea învierii; dar lucrurile care sunt *exterioare*, precum iertarea dată de Dumnezeu, justificarea și acceptarea, trebuie legate doar de Cruce.

Sângele este cel care justifică (Rom. 5:9). Sângele este cel care aduce pacea conștiinței, curățând-o de faptele moarte pentru a-I sluji Dumnezeului cel viu (Evrei 9:14). *Sângele* este cel care ne dă curaj să intrăm în sfânta sfintelor și să mergem la tronul de îndurare. *Sângele* este cel pe care trebuie să îl bem pentru a ne potoli setea spirituală (Ioan 6:55). *Sângele* este cel prin care avem pace cu Dumnezeu (Col. 1:20). Doar prin *sânge* avem iertarea păcatelor (Efes. 1:7) și prin el suntem aduși aproape (Efes. 2:13), prin el suntem sfințiți (Evrei 13:12). *Sângele* este pecetea legământului veșnic (Evrei 13:20). *Sângele* curăță (1 Ioan 1:7) și ne dă biruința (Apoc. 12:11); prin el ne bucurăm de părtășie la Cina Domnului (1 Cor. 10:16). Sângele este prețul cu care a fost răscumpărată Biserica lui Dumnezeu (F.A. 20:28).

Sângele și învierea sunt lucruri foarte diferite; căci sângele semnifică *moartea*, iar învierea *viața*. „Hristos în noi, nădejdea slavei” (Col. 1:27) este un adevăr binecunoscut și binecuvântat. Dar Hristos *în* noi, ca *justificare a noastră*, ar fi o eroare care l-ar conduce pe om departe de un Hristos crucificat – un Hristos crucificat *pentru* noi. Hristos *pentru noi* este un adevăr; Hristos *în noi* este cu totul altul. Amestecarea acestora două sau schimbarea unuia cu

altul înseamnă anularea lucrării finalizate a Substitutului. Să știm că Hristos în noi este sursa sfințeniei și a rodniciei (Ioan 15:4); dar să nu trecem niciodată cu vederea că mai înainte de toate există Hristos *pentru noi*, ca ispășire a noastră, justificare a noastră și neprihănire a noastră. Nici *întruparea*, pe de o parte, și nici *învierea*, pe de alta, nu este lucrul cu care trebuie să ne hrănim și din care provine viața [veșnică – n.tr.]: ci ceea ce se află între acestea

două – anume moartea – moartea jertfitoare a Fiului lui Dumnezeu. Nu personalitatea sau istoria vieții lui Hristos constituie acel lucru special care le dă viață spirituală și hrană sufletelor noastre, ci *sângele care a curs*. Asta nu înseamnă că trebuie să le separăm pe primele de cele din urmă; dar trebuie să ne hrănim în special cu cele din urmă, și aceasta în toate zilele vieților noastre.

Fragment din cartea *The Everlasting Righteousness*, disponibilă în limba engleză la Chapel Library.

Horatius Bonar (1808-1889): predicator presbiterian din Scoția, cunoscut pentru poemele, imnurile și broșurile sale; s-a născut în Edinburgh, Scoția.

---

* * *

Noi doar interpretăm justificarea ca fiind acceptarea de care ne bucurăm înaintea lui Dumnezeu, care ne primește în favoarea Sa ca și cum am fi neprihăniți; și spunem că această justificare constă în iertarea păcatelor și punerea neprihănirii lui Hristos în contul nostru. — *John Calvin*

RECONCILIEREA LUI PAVEL CU IACOV

William Pemble (1591-1623)

Suntem chemați acum să vă avertizăm cu privire la acea piatră de poticnire pe care Iacov (așa cum pare) a așezat-o în calea noastră, ca nu cumva vreunul să spulbere credința de ea și să cadă în eroarea justificării prin fapte, după cum este cazul vrăjmașilor noștri. În al doilea capitol al epistolei sale, apostolul binecuvântat pare nu doar să ofere ocazia, ci chiar să predice direct această doctrină a justificării prin fapte. În versetul 21 și cele care urmează, el spune explicit că Avraam a fost justificat prin fapte când el l-a adus pe Isaac drept jertfă pe altar, și că Rahav a fost, la fel, justificată prin fapte, când i-a ascuns pe spionii evrei. De aceea, el și trage o concluzie generală că omul este justificat și prin fapte, nu doar prin credință (Iacov 2:24).

Pe de altă parte, la prima vedere nu poate fi spus nimic mai contrar învățaturii date de apostolul Pavel în Romani și în alte epistole ale sale. Vorbind despre același exemplu al lui Avraam, el spune (exact contrariul) că Avraam nu a fost justificat prin fapte, căci atunci ar fi avut cu ce să se laude (Rom. 4:2). Tratând la nivelul general justificarea prin credință a omului, după o puternică dispută, el trage concluzia că omul este justificat prin credință, fără faptele Legii (Rom. 3:28). Această concluzie pare să

o contrazică pe cea a lui Iacov. Această discordie dură între apostoli pare una imposibil de rezolvat; și știind că Duhul Sfânt nu Se contrazice niciodată, unii au concluzionat că, dacă Duhul adevăratului a vorbit prin Pavel, fără îndoială atunci că duhul erorii a fost cel care a vorbit prin Iacov.

Dar această soluție este mai gravă decât boala însăși și să tai un nod care nu pare să poată fi dezlegat presupune mai degrabă război decât îndemănare. Dar acest lucru poate fi rezolvat printr-o cale mai sigură și mai blândă, și se pot găsi anumite mijloace pentru rezolvarea acestei mari diferențe, și asta fără a-i răpi Bisericii comoara atât de prețioasă a înțelepciunii divine, care este înmagazinată în această epistolă. Așadar atât catolicii cât și noi, cei din bisericile reformate, odată ce admitem că această epistolă este canonică¹, căutăm să-i reconciliem adecvat pe cei doi apostoli. Dar noi și catolicii suntem ireconciliabili în modalitățile pe care le folosim pentru a-i împăca pe cei doi autori.

Există două modalități prin care [cei reformați] rezolvă această aparentă diferență.

Prima modalitate constă în a face distincția cu privire la cuvântul *justificare*, care poate fi înțeles fie prin declararea ca nevinovat a unui păcătos în judecata

lui Dumnezeu, fie prin declararea unei neprihăniri a omului înaintea oamenilor. Această distincție este sigură și își are fundamentul în Scriptură, care folosește cuvântul *a justifica* în ambele moduri, atât în sensul achitării noastre înaintea lui Dumnezeu, cât și în sensul manifestării inocenței noastre înaintea oamenilor, atunci când suntem acuzați sau suspectați că am greșit față de ei. Și Scriptura aplică această distincție pentru a-i reconcilia pe cei doi apostoli în felul următor: Pavel vorbește despre justificare înaintea lui *Dumnezeu*; Iacov vorbește despre justificare în contextul *omului*. Un om este justificat prin credință, fără fapte, spune Pavel; adică, înaintea lui *Dumnezeu*, un om obține iertarea păcatelor și este declarat drept doar prin credința lui în Hristos, nu datorită faptelor sale. Un om este justificat prin fapte, nu doar prin credință, spune Iacov; adică, înaintea oamenilor, suntem declarați dreți prin faptele noastre bune, nu doar prin credință, ceea ce presupune că celelalte haruri interioare și invizibile se fac vizibile înaintea oamenilor prin faptele bune pe care ei ne văd făcându-le. Faptul că această aplicație nu este deloc nepotrivită pentru a reconcilia această diferență poate fi demonstrat prin analiza următoare.

În *primul rând*, referindu-ne la Pavel, toți suntem de acord că el vorbește aici despre justificarea omului înaintea lui Dumnezeu (Rom. 3:20). În *al doilea rând*, cu referire la Iacov, vom arăta că, printr-o abordare corectă, se poate

considera că el se referă la declararea justificării și a neprihănirii noastre înaintea oamenilor. Pentru dovada din text, voi arăta că pasajul ne permite următoarele trei motive.

„Arată-mi credința ta fără fapte, și eu îți voi arăta credința mea din faptele mele” (Iacov 2:18). Aici, creștinul adevărat, vorbindu-i ipocritului care se laudă cu credința lui, îi cere acestuia o confirmare a credinței și justificării lui prin intermediul unei dovezi reale, nu doar a unei mărturisiri verbale, promițând că, în ceea ce îl privește, va arăta și va dovedi autenticitatea credinței sale prin faptele sale bune. De aceea, înaintea oamenilor, nimeni nu poate justifica autenticitatea credinței sale altfel decât prin faptele care o urmează.

Despre Avraam se spune că a fost justificat „când l-a adus pe fiul său Isaac jertfă pe altar” (Iacov 2:21). Este clar însă că Avraam fusese socotit neprihănit înaintea lui Dumnezeu cu mult timp înainte, chiar cu 25 ani mai devreme (Gen. 15:6). De aceea, prin acea lucrare admirabilă de a-și aduce fiul pe altar, el a declarat înaintea întregii lumi că este un om drept și un credincios adevărat. De aceea, Dumnezeu l-a testat pe Avraam prin acea încercare a credinței lui, astfel încât toți credincioșii să aibă înaintea ochilor lor un model rar al unei credințe vii și justificatoare, și să vadă că a existat un motiv solid pentru care a fost numit „tatăl celor credincioși”. Se spune apoi despre credința lui Avraam că „lucra

împreună cu faptele lui și, prin fapte, credința a ajuns desăvârșită” (Iacov 2:22). Chiar și după judecarea exegeților papistași, precum Lorinus², această afirmație este înțeleasă ca fiind manifestarea credinței lui Avraam prin intermediul faptelor lui. Credința lui i-a dirijat faptele, iar ele au demonstrat puterea și desăvârșirea credinței lui.

Așadar, nu este deloc greșit că exegeți biblici precum Calvin sau alții, care sunt de partea noastră, au oferit această soluție la problema de față. Aceasta este prima modalitate de reconciliere a acestor două pasaje. Cu toate acestea, deși această abordare poate fi apărută împotriva oricăror contra-argumente și obiecții ale altora, mulți predicatori învățați aleg o cale și mai precisă de a călca pe urmele apostolilor, la care sunt și eu dispus să subscriu și să o urmez.

Cea de-a doua modalitate, așadar, de a împăca aceste pasaje constă în a face distincție cu privire la cuvântul „credință”, care trebuie luat în două sensuri. În primul rând, este cea credință adevărată și vie (credința care lucrează prin dragoste) și este roditoare în toate aspectele ascultării. În al doilea rând, există o credință falsă și moartă, constând doar într-o banală acceptare a adevărului tuturor afirmațiilor de credință, însoțită de formalismul exterior al unei mărturisiri, dar lipsită de ascultarea sinceră.

Această distincție cu privire la cuvântul „credință” este sigură conform Scripturilor, după cum s-a mai arătat

în discuțiile noastre cu privire la acest har. Oamenii noștri o aplică acum astfel: când Pavel afirmă că noi suntem justificați doar prin credință, el vorbește despre cea credință care este adevărată și vie, lucrătoare, prin fapte bune. Când Iacov neagă că un om este justificat doar prin credință, disputa lui este cu cea credință falsă și moartă, lipsită de puterea de a aduce roade prin tot felul de fapte bune. Așa că apostolii nu afirmă nimic contradictoriu, pentru că Pavel spune că noi suntem justificați printr-o credință *adevărată*, iar Iacov afirmă că nu suntem justificați printr-o credință *falsă*.

Apoi Pavel spune că noi nu suntem justificați prin fapte; Iacov spune că suntem justificați prin fapte. Nici aici nu există vreo contradicție, căci Iacov înțelege prin „fapte” o credință lucrătoare, în opoziție cu credința leneșă și moartă despre care a vorbit anterior, printr-o metonimie.³ Este clar, așadar că, aceste două expresii, care spun că nu suntem justificați prin fapte (a lui Pavel) și că suntem justificați printr-o credință lucrătoare (a lui Iacov), se armonizează una cu alta foarte bine. Pavel desparte faptele de justificarea noastră, dar nu de credința noastră. Iacov alătură faptele credinței noastre, dar nu justificării noastre.

Dați-mi voie să fac acest lucru un pic mai clar chiar folosind o ilustrație sau două. Există o mare diferență între următoarele afirmații: un om trăiește printr-un suflet rațional, și un om trăiește prin rațiune. Prima este

adevărată și ne arată ce calități și putere sunt esențiale aceluia suflet, prin care un om trăiește. Dar cea de-a doua este falsă, pentru că noi nu trăim prin calitate sau puterea rațiunii, chiar dacă trăim prin acel suflet care are acea calitate, fără de care nu ar mai fi suflet omenesc. La fel este și în următoarele două propoziții: mugurele trăiește prin respirația care îi dă putere; mugurele trăiește prin creșterea sa. Orice om, oricât de simplu, poate spune că prima este adevărată și a doua falsă. Căci, chiar dacă seva vegetală prin care plantele trăiesc conține acele elemente necesare pentru existența lui, anume hrănirea, creșterea și procrearea, totuși nu calitatea creșterii este ceea ce le dă viața plantelor, căci ele trăiesc chiar și atunci când nu cresc în mod necesar.

În mod asemănător, aceste două fraze – că suntem justificați printr-o

credință lucrătoare și că suntem justificați prin fapte – diferă foarte mult. Prima este adevărată și ne arată care sunt calitățile necesare pentru existența acelei credințe prin care cel neprihănit trăiește, anume că, în afară de puterea credinței în promisiune, există și o înclinație naturală și o hotărâre de a face toate faptele bune care însoțesc credința. Dar a doua frază este falsă, fiindcă deși credința adevărată este la fel de capabilă să lucreze, conducând la ascultarea universală de voia lui Dumnezeu, și să creadă și să se bizuie pe promisiunile lui Dumnezeu, totuși noi nu suntem justificați prin ea pentru că aduce fapte bune, ci pentru că ea primește promisiunile Evangheliei. Așadar, Iacov afirmă un lucru adevărat, anume că suntem justificați printr-o credință lucrătoare; iar Pavel respinge un lucru fals, anume că am putea fi justificați prin fapte.

Fragment din cartea *The Justification of a Sinner*, re-tipărită de editura Soli Deo Gloria, o lucrare a Reformation Heritage Books, www.heritagebooks.org.

William Pemble (1591-1623): predicator puritan, a lucrat la studiile sale și a predicat atât de mult încât și-a afectat sănătatea și a murit de febră în 1623; s-a născut la Egerton, Kent, Anglia.

Note bibliografice și explicative

- (1) **canonic** – se referă la apariția în canonul biblic, adică în cele 39 de cărți ale Vechiului Testament sau în cele 27 ale Noului Testament.
- (2) **Lorinus, John** – 1569-1634, comentator biblic iezuit.
- (3) **metonimie** – figură de stil prin care o expresie sau o frază este înlocuită cu alta foarte apropiată ca sens, după cum se folosește expresia *Executivul* pentru a semnifica Guvernul.

ABUZUL JUSTIFICĂRII

Robert Traill (1642-1716)

Obiecția 1: Nu observăm un declin grav în ce privește evlavia practică adevărată printre cei ce pretind că sunt creștini? Suntem ca protestanții și puritanii din vechime? Răspunsul meu este acesta: Faptul că avem de-a face cu o decădere și o degenerare mare a evlaviei este un lucru ce trebuie deplâns. Dar care este cauza și care este soluția la această decădere? Se datorează ea faptului că învățăturile privitoare la moralitate, virtuți și fapte bune nu sunt predicate suficient? Nicidecum, căci de mulți ani am observat printre noi o lucrare publică în țara noastră, care a predicat constant aceste teme.

Cu toate acestea, țara devine la fel ca Sodoma, plină de toate spurcăciunile; iar pomul profanităților a crescut atât de înalt încât până și sabia judecătorilor a ajuns să nu mai fie capabilă să îi taie ramurile. Se datorează aceasta, atunci, faptului că oamenii au prea multă credință în Hristos? Sau prea puțină? Sau deloc? N-ar trebui ca mai multă credință în Hristos să conducă la o mai mare sfințenie? Nu se întâmplă mereu așa? Și nu se va întâmpla și acum? Nu a fost sfințenia primilor protestanți deosebită și strălucitoare? Izvorul cert al acestei stricăciuni prevalente din țară este *ignoranța* oamenilor și *necredința* în Evanghelia lui Hristos; și ea este mărită și de mulți proroci

care le spun minciuni acestor oameni folosindu-se de Numele Domnului.

Obiecția 2: Dar nu abuzează unii de harul Evangheliei pentru a-l transforma în nelegiuire? *Răspuns:* Da, unii fac asta, dintotdeauna au făcut așa, și încă o vor mai face. Dar ceea ce abuzează ei este o doctrină a harului *greșit înțeleasă* și pe care *nu o cred*. Niciun om nu poate abuza harul adevărat, pentru că puterea acestuia *previne* abuzul lui. Haideti să vedem cum a tratat Pavel, acel binecuvântat vestitor al acestui har, obiecția aceasta (Rom. 6:1 etc.). Ce face el pentru a preveni acest abuz? Insistă cumva asupra ceea ce spusese (Rom. 5:20), anume că *harul se înmulțește și mai mult acolo unde păcatul se înmulțește*? Diminuează cumva harul, așa încât oamenii să nu se poticnească de el sau să nu fie suprasaturați de el? Amestecă el cumva harul cu o parte din Lege, pentru a-l face complet? Nu, ci el doar susține care este puterea și influența acestui har, oriunde el există cu adevărat. Acest har se găsește în întregime depozitat în Hristos Isus, le este oferit tuturor oamenilor prin Evanghelie, revărsat de Domnul nostru prin lucrarea credinței, și băut de aleșii Lui în exersarea credinței. Harul devine în ei un izvor de viață, care *va produce și trebuie* să producă tot felul de fapte sfinte. El îi îndeamnă să

bea tot mai mult din acest har, prin credință. Dar în ce îi privește pe cei care pretind a fi părtași harului, dar trăiesc ca păgânii, Duhul lui Dumnezeu declară că ei *nu au parte de har*, căci harul este întotdeauna roditor, prin fapte bune (2 Petru 2 și Iuda). Apostolul le poruncește bisericilor să se depărteze de astfel de oameni (1 Cor. 5; 2 Tim.

3:5) și să le spună, după exemplul lui Petru, că *n-au nici parte, nici sorț în toată treaba aceasta, căci inimile lor nu sunt curate înaintea lui Dumnezeu* (F.A. 8:21); astfel că învățătura este corectă când spune că ei sunt niște ipocriți, care doar se pretind a fi creștini.

Robert Traill (1642-1716): predicator puritan; s-a născut la Elie, Fifeshire, Scoția.

---

* * *

Dacă ne pierdem în ce privește doctrina justificării, ne pierdem cu totul, în orice aspect. De aceea, cel mai necesar și mai important lucru este să predicăm și să repetăm această învățătură zilnic, după cum Moise spune despre Legea lui (Deut. 6:7). Căci ea nu poate fi înțeleasă și cuprinsă suficient sau prea mult. În fapt, chiar dacă am susține-o și am prezenta-o noi cu putere, nimeni nu o pricepe perfect și nu o crede suficient, cu toată inima. Iată cât de fragilă este firea noastră și cât de neascultători suntem față de Duhul! —*Martin Luther*

PACE PRIN JUSTIFICARE

J.C. Ryle (1816-1900)

„Deci, fiindcă suntem socotiți neprihăniți, prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos” (Rom. 5:1).

Haideți să vă arăt stânca din care curg justificarea și pacea cu Dumnezeu. Acea stâncă este Hristos. Creștinul adevărat nu este justificat datorită vreunui lucru bun care s-ar afla în el. Pacea lui nu își trage seva din vreo faptă meritorie pe care ar fi făcut-o. Ea nu este cumpărată prin rugăciunile lui și prin regularitatea cu care face anumite lucruri, nici prin pocăința și corectarea vieții lui, și nici prin moralitatea sau dărnicia lui. Toate acestea sunt cu totul incapabile să îl justifice. În ele însele, toate sunt deficitare în multe aspecte și au nevoie chiar ele să fie iertate. Iar când vine vorba de abilitatea de a-l justifica pe om, ele nici măcar nu pot fi rostite. Testat prin intermediul standardului perfect al Legii lui Dumnezeu, cel mai bun dintre creștini nu este altceva decât un păcătos justificat, un criminal iertat. Cât privește meritele, vrednicia, recompensele sau pretențiile la mila lui Dumnezeu, el nu are dreptul la niciuna din acestea. Pacea clădită pe oricare dintre aceste temelii este cu totul lipsită de valoare. Omul care se bizuie pe ele este mizerabil de înșelat.

Niciodată nu au fost mai adevărate, pe această temă, cuvintele așternute pe hârtie acum 280 de ani de Richard Hooker¹. Ce bine ar fi ca aceia care vor să știe ce gândea acest predicator englez

în vremea aceea, să sublinieze cuvintele lui: „Dacă Dumnezeu ne-ar face o ofertă atât de generoasă, căutați în toate generațiile de oameni de la căderea în păcat a părintelui vostru Adam și găsiți *un singur om măcar*, care să fi săvârșit *o singură faptă pură*, fără nici o pată sau zbârcitură – și veți descoperi că doar pentru acea singură faptă a acelui om, nici omul și nici îngerii nu pot cuprinde chinurile care sunt pregătite pentru ea, și cum am putea crede că o astfel de plată va putea să elibereze oamenii și îngerii, și cum s-ar putea ca ea să se găsească la fiii oamenilor?”

Cele mai bune lucruri pe care le facem au ceva în ele care necesită a fi iertate. Cum am putea atunci să facem orice lucru *meritoriu* sau vrednic de a fi răsplătit? Eu susțin total cuvintele de mai sus. Cred că niciun om nu poate fi justificat prin faptele lui înaintea lui Dumnezeu nici în cea mai neînsemnată proporție. Înaintea oamenilor, da, el poate fi justificat: faptele lui pot fi dovedite realității creștinismului lui. Dar înaintea lui Dumnezeu, el nu poate fi justificat prin nimic din ceea ce el poate face: el va fi mereu nedesăvârșit, mereu imperfect, mereu eșuând în ceva, mereu cu mult sub ștachetă, și asta atâta vreme cât trăiește. Nimeni nu a căpătat vreodată pacea și nu a

ajuns justificat prin faptele sale. Dar atunci cum este justificat un adevărat creștin? Care este secretul acelei păci și al simțământului iertării de care se bucură? Cum putem să înțelegem un Dumnezeu Sfânt care tratează omul păcătos ca și cum ar fi inocent, și îl consideră neprihănit în ciuda multelor lui păcate?

Răspunsul la toate aceste întrebări este simplu și scurt. Adevăratul creștin este socotit neprihănit datorită lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. El este justificat datorită morții și ispășirii făcute de Hristos. El are pace pentru că „Hristos a murit pentru păcatele lui, după Scripturi”. Această cheie descuie marea taină. Iată cum se rezolvă marea problemă, cum Dumnezeu poate fi drept și totuși să îl socotească neprihănit pe cel vinovat. Viața și moartea Domnului Isus explică totul. „El este pacea noastră” (1 Cor. 15:3; Efes. 2:14).

Hristos a stat în locul creștinului adevărat. El a devenit Garantul și Substitutul lui. El a purtat tot ceea ce trebuia purtat și a făcut tot ce trebuia făcut, ceea ce El a făcut, a finalizat. De aceea, adevăratul creștin este un om justificat (Isaia 53:6).

Hristos a suferit pentru păcate, „El, Cel neprihănit, pentru cei nelegiuiți”. El a îndurat pedeapsa noastră în trupul Lui pe cruce. El i-a permis mâniei lui Dumnezeu, pe care noi o merităm, să cadă asupra Lui. Iată cum creștinul adevărat este un om justificat (1 Petru 3:18).

Hristos a plătit cu sângele Lui datoria pe care creștinul o datora. El a preluat-o și a achitat-o până la ultimul

bănuț prin moartea Lui. Dumnezeu este drept și nu va cere ca datoria să fie plătită de două ori. Iată de ce creștinul adevărat este un om justificat (F.A. 20:28; 1 Petru 1:18-19).

Hristos a ascultat de Legea lui Dumnezeu în mod perfect. Diavolul, prințul acestei lumi, nu a putut găsi vreo greșală în El. Prin împlinirea Legii în acest fel, El a adus o neprihănire veșnică, prin care toți cei ce sunt parte din poporul Lui sunt îmbrăcați înaintea lui Dumnezeu. Iată de ce creștinul adevărat este un om justificat (Dan. 9:24; Rom. 10:4).

Într-un cuvânt, Hristos a trăit pentru creștinul adevărat. Hristos a murit pentru el. Hristos a mers în mormânt pentru el. Hristos a înviat pentru el. Hristos S-a înălțat la Cer pentru el și a mers în Cer pentru a mijloci pentru sufletul lui. Hristos a făcut totul, a plătit totul, a suferit tot ceea ce era necesar pentru răscumpărarea lui. Iată de unde izvorăște justificarea creștinului adevărat – și de unde și pacea lui. În creștin nu se găsește nimic de valoare, dar în Hristos, el are toate lucrurile de care sufletul lui ar putea avea nevoie (Col. 2:3; 3:11).

Cine poate descrie binecuvântarea acestui schimb care are loc între creștinul adevărat și Domnul Isus Hristos? Neprihănirea lui Hristos este așezată asupra lui și toate păcatele lui sunt puse asupra lui Hristos. Hristos a fost socotit păcătos de dragul creștinului, iar acum el este socotit nevinovat datorită lui Hristos. Hristos a fost condamnat pentru el, deși în Hristos nu s-a găsit nicio vină – iar acum creștinul este

achitat datorită lui Hristos, deși el este plin de păcate, greșeli și eșecuri. Iată înțelepciunea adevărată! Dumnezeu poate fi astfel drept și totuși să îl ierte pe cel vinovat. Omul poate să se simtă păcătos, și totuși să aibă o bună nădejde la Rai și să aibă pace până va ajunge acolo. Cine dintre oameni și-ar fi putut imagina vreodată un astfel de lucru? Cine ar putea să nu admire această înțelepciune când o aude? (2 Cor. 5:21).

Citim despre Isus, Fiul lui Dumnezeu, că S-a coborât într-o lume a păcătoșilor, căreia nici nu i-a păsat de El înainte, nici nu L-a onorat când a venit în lume. Citim despre El că a mers în temniță și a permis să fie întemnițat, astfel ca sârmanii păcătoși închiși să fie eliberați. Citim despre El că S-a făcut ascultător până la moarte – moarte de cruce – pentru ca noi, copiii nevrednici ai lui Adam, să avem parte de o ușă deschisă către viața veșnică. Citim despre El că a purtat bucuros păcatele și nelegiuirile noastre, pentru ca noi să ne îmbrăcăm cu neprihănirea Lui, și să umblăm în lumina și libertatea fiilor lui Dumnezeu (Filip. 2:8).

Acest lucru poate fi foarte bine numit „dragostea care întrece cunoștința!” Harul fără plată nu putea în niciun fel să strălucească atât de mult precum o face în felul în care suntem *justificați de Hristos* (Efes. 3:19).

Aceasta este calea cea veche – *singura* - prin care copiii lui Adam, care au fost justificați de la întemeierea lumii, și-au găsit pacea. De la Abel încoace, niciun bărbat sau femeie n-a manifestat vreodată un strop de milă autentică,

cu excepția situației când a făcut acest lucru prin Hristos. Orice altar care a fost înălțat înainte de vremea lui Moise a îndreptat privirile către El. Orice sacrificiu și ceremonie din Legea Mozaică avea scopul să îi îndrepte pe copiii lui Israel către El. Toți proorocii au mărturisit despre El. Într-un cuvânt, dacă pierzi din vedere justificarea prin Hristos, o mare parte a Scripturii Vechiului Testament va deveni o țesătură fără sens.

Iată, mai presus de orice, care este calea justificării, care împlinește precis lipsurile și *cerințele naturii omenesti*. În om există o conștiință, deși el este o ființă căzută în păcat. Există un dram de simțământ cu privire la nevoia lui, care, în momentele ei mai bune, se face auzit, și pe care nu îl poate rezolva decât Hristos. Atâta vreme cât conștiința omului nu este flămândă, orice jucărie religioasă nu va face altceva decât să încerce să liniștească sufletul omului și să îi reducă conștiința la tăcere. Dar odată ce conștiința lui devine flămândă, nimic nu îl va mai ține tăcut și nimic nu îl va mai mulțumi decât adevărata hrană spirituală, care nu este alta decât Hristos.

Există ceva în interiorul omului, când conștiința lui este trezită cu adevărat, care îi șoptește: „*Trebuie să fie plătit un preț pentru răscumpărarea sufletului meu, sau nu voi avea pace niciodată*”. Dintr-o dată, Evanghelia îi face cunoștință omului cu Hristos. Hristos a plătit deja prețul răscumpărării lui. Hristos S-a dat pe Sine pentru el. Hristos l-a răscumpărat de sub blestemul Legii, fiind făcut blestem pentru el (Gal. 2:20; 3:13).

Există ceva în interiorul omului, când conștiința lui este trezită cu adevărat, care îi șoptește: „*Trebuie să fii părtaș neprihănirii sau dreptului de a merge în Cer, sau nu voi avea niciodată pace*”. Și, dintr-o dată, Evanghelia i-L face cunoscut pe Hristos. El îi dă o neprihănire veșnică. El este sfârșitul Legii, dând neprihănirea. Numele Lui este Domnul, Neprihănirea noastră. Dumnezeu L-a făcut păcat pentru noi pe Cel ce nu a cunoscut păcatul, pentru ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El (2 Cor. 5:21; Rom. 10:4; Ier. 23:6).

Există ceva în interiorul omului, când conștiința lui este trezită în adevăr, care îi șoptește: „*Trebuie să existe o pedeapsă și suferință pentru păcatele mele, altfel nu voi avea parte de pace*”. Dintr-o dată, Evanghelia Îl aduce pe Hristos înaintea lui. Hristos a suferit pentru păcat, Cel drept pentru cei păcătoși, pentru a-l aduce la Dumnezeu. El a purtat păcatele noastre în trupul Lui pe cruce. Prin rănilor Lui suntem vindecați (1 Petru 2:24; 3:18).

Există ceva în interiorul omului, când conștiința lui este trezită cu adevărat, care îi șoptește: „*Trebuie să am un preot pentru sufletul meu, altfel nu am pace*”. Și din nou, dintr-o dată, Evanghelia i-L face cunoscut pe Hristos. Hristos este pecetluit și trimis de Dumnezeu Tatăl să fie Mijlocitor între El și om. El este Apărătorul desemnat pentru păcătoși. El este Sfătuitorul și Medicul sufletelor bolnave. El este Marele Preot, Atotputernicul iertător, Mărturisitorul plin de har al păcătoșilor împovărați (1 Tim. 2:5; Evrei 8:1).

Știu că mii de preținși creștini nu văd nicio frumusețe deosebită în această doctrină a justificării prin Hristos. Inimile lor sunt îngropate în lucrurile lumii acesteia. Conștiințele lor sunt adormite, tocite și fără glas. Dar oricând începe conștiința omului să simtă și să vorbească cu adevărat, el va vedea ceva valoros în ispășirea lui Hristos și în slujirea Lui preoțească, pe care nu le-a văzut niciodată până atunci. Lumina nu se potrivește mai bine ochiului și nici muzica urechii pe cât se potrivește Hristos nevoilor reale ale unui suflet păcătos. Sute de credincioși pot mărturisi că experiența unui păgân convertit pe insula Raiatea² din Pacificul de Sud a fost exact experiența lor. „Am văzut”, spunea el, „un munte imens, cu pante abrupte, pe care am îndrăznit să îl escaladez, dar când am ajuns la o anume înălțime, mi-am pierdut suportul și am căzut la baza lui. Epuizat de oboseală și uimire, am stat la distanță și am plâns, și, pe când plângeam, am văzut o picătură de sânge curgând pe acel munte, și, într-o clipă, a fost topit”. I s-a cerut atunci să explice ce voia să spună. „Acel munte”, a răspuns el, „erau păcatele mele, iar acel sânge care a curs peste el, a fost sângele prețios al lui Isus, care a topit muntele vinovăției mele” (*William's South Sea Missions*).

Aceasta este singura cale adevărată a păcii – justificarea prin Hristos. Ia aminte ca nu cumva să te întoarcă cineva de pe această cale și să te conducă spre învățăturile mincinoase ale bisericii Romei. Vai, este uimitor să vezi cum acea nefericită biserică a ridicat o casă

a ereziilor chiar lângă locașul adevărului! Ține-te strâns legat de adevărul lui Dumnezeu privind justificarea, și nu te lăsa amăgit. Nu apleca urechea către vreun cuvânt pe care l-ai putea auzi despre alți mijlocitori și alți preținși aducători de pace.

Ține minte că nu există niciun alt mijlocitor decât acesta – Isus Hristos; nu există niciun *purgatoriu*³ pentru păcătoși, decât acesta – sângele lui Hristos; nicio *jertfă* pentru păcat cu excepția acesteia – jertfa făcută odată pentru totdeauna pe cruce; nicio *faptă* care să merite vreo răsplată, decât lucrarea lui Hristos; niciun *preot* care să ierte cu adevărat – ci doar Hristos. Stai alipit de aceste adevăruri și veghează. Nu îi da altuia gloria care Îi aparține doar lui Hristos.

Ce știi tu despre Hristos? Nu mă îndoiesc că ai auzit de El și ai repetat Numele Lui când ai spus Crezul. Ai fost, poate, obișnuit să auzi povestindu-se lucruri despre viața și moartea Lui. Dar Îl cunoști prin experiență personală? Ce folos ai în mod practic de la El? Ce lucruri și ce schimburi au avut loc între sufletul tău și El?

O, crede-mă, nu există *pace cu Dumnezeu, afară de pacea care se obține prin Hristos!* Pacea este darul Lui special. Pacea este acea moștenire pe care numai El a avut puterea să o lase în lume la plecarea Lui. Orice altă pace în afara acesteia este o amăgire și o bătaie de joc. Când foamea va putea fi stăvilită fără hrană, setea fără apă și oboseala fără odihnă, atunci și numai atunci se va putea ca oamenii să își găsească pacea fără Hristos.

Dar te întreb acum – ai această pace? Răscumpărat de Hristos cu propriul Său sânge, oferit fără plată de Hristos tuturor celor care doresc să îl primească – ai această pace? O, nu te lăsa, nu te lăsa până nu vei da un răspuns pozitiv întrebării mele – AI PACE?

Hai să îți arăt *izvorul* de unde curge adevărata pace. *Acel izvor este justificarea.*

Pacea creștinului adevărat nu este un sentiment vag, visător, fără logică și fără fundament. El poate să arate care sunt cauzele păcii. Ea este înrădăcinată în teren solid. El are pace cu Dumnezeu *pentru că este justificat.*

În lipsa justificării, este imposibil să avem o pace reală. Conștiința dovedește asta. Păcatul este ca un munte ce se ridică între om și Dumnezeu, și el trebuie dat la o parte. Simțământul vinovăției lui apasă greu asupra inimii, și trebuie îndepărtat de acolo. Păcatul neiertat va ucide pacea. Creștinul autentic știe acest lucru foarte bine. Pacea lui izvorăște dintr-o conștientizare a faptului că păcatele lui au fost iertate și că vinovăția lui a fost dată la o parte. Casa lui nu este construită pe un teren nisipos. Fântâna lui nu este spartă, ca să nu poată păstra apă. El are pace cu Dumnezeu *pentru că este justificat.*

El este justificat și păcatele îi sunt *iertate*. Oricât de multe ar fi, oricât de mari, toate sunt șterse, iertate, nimicite. Ele sunt șterse din cartea lui Dumnezeu. Sunt cufundate în adâncurile mării. Aruncate înapoia lui Dumnezeu. Dacă le cauți, nu sunt de găsit. Nu își mai aduce aminte de ele. Chiar dacă ar fi ca o haină stacojie, acum creștinul

este făcut alb ca zăpada; chiar dacă ar fi roșu precum purpura, este făcut alb ca lâna. Astfel are el pace.

El este justificat și *socotit neprihănit* înaintea lui Dumnezeu. Tatăl nu mai vede acum nicio pată în el și îl consideră inocent. Este îmbrăcat într-o robă de o neprihănire perfectă și poate lua loc alături de îngeri fără a se simți rușinat. Sfânta Lege a lui Dumnezeu, care pătrunde până în gândurile și intențiile inimilor oamenilor, nu îl poate condamna. Diavolul chiar, „pârâșul fraților”, nu poate să îl învinuiască cu nimic așa încât creștinul să nu poată beneficia de achitarea deplină. Așa are creștinul pace.

Dar nu este el, în mod natural, un *păcătos* sărman, slab, plin de greșeli? Ba este. Nimeni nu știe acest lucru mai bine decât el însuși. Dar în ciuda acestui fapt, el este considerat înaintea lui Dumnezeu ca fiind perfect, complet și fără vină, pentru că este justificat.

Nu este el, în mod firesc, *dator vândut*? Ba este. Nimeni nu se simte mai profund îndatorat decât el. El datorează zeci de mii de talanți, și nu are nimic cu ce să plătească. Dar toată datoria lui este plătită, rezolvată pentru totdeauna, pentru că el este justificat.

Nu este el, în mod natural, vrednic de blestemul *Legii pe care a încălcat-o*? Este, da. Nimeni nu ar mărturisi acest adevăr mai degrabă decât el. Dar cerințele Legii au fost satisfăcute pentru el, cerințele dreptății au fost împlinite până la cea mai mărunță, și el este justificat.

Nu merită el, în mod firesc, să fie *pedepsit*? Evident. Nimeni nu ar recunoaște mai pe deplin aceasta decât

chiar el. Dar pedeapsa a fost purtată. Mânia lui Dumnezeu împotriva păcatului a fost deja manifestată. Și totuși el a scăpat, și iată-l justificat.

Cunoaște vreunul dintre cititorii acestor rânduri toate acestea prin propria experiență? Ești justificat? Crezi că ești iertat, achitat și acceptat înaintea lui Dumnezeu? Poți să te apropii de El cu îndrăzneală și să spui, „Tu ești Tatăl și Prietenul meu, iar eu sunt copilul Tău răscumpărat”? O, crede-mă, nu vei gusta vreodată adevărata pace până nu vei fi *justificat*!

Unde sunt păcatele tale? Sunt ele îndepărtate și aruncate departe de sufletul tău? Au fost ele recunoscute și socotite în prezența lui Dumnezeu? Oh, fii sigur că aceste întrebări sunt de cea mai mare importanță! Pacea conștiinței care nu este clădită pe justificare este un vis periculos. Domnul te poate elibera de o astfel de pace!

Călătorește cu mine, imaginar, la unele dintre cele mai mari spitale londoneze. Stai împreună cu mine la căpătâiul acelor creaturi sărmame, aflate în stadiul terminal al bolilor lor incurabile. Omul stă acolo tăcut și fără a fi tulburat. Nu se plânge și nici nu pare să simtă durerile. Se odihnește și stă liniștit. Ochii îi sunt închiși. Capul îi stă liniștit pe pernă. Zâmbește puțin și murmură ceva din buze. Visează la familia lui, la mama și la tinerețea lui. Gândurile îi sunt departe – dar este aceasta sănătate? Oh, nu! *Nu!* Este doar efectul calmantelor. Pentru el nu se mai poate face nimic. Moare cu fiecare zi care trece. Singurul scop este să i se micșoreze durerile. Liniștea lui este

una neobișnuită. Somnul lui este unul nesănătos. Poți vedea cu ușurință în cazul acestui om o ilustrație vie a ceea ce înseamnă să ai *pace fără justificare*. Este un lucru zadarnic, gol, amăgitor și nesănătos. Sfârșitul acestei păci este moartea.

Hai cu mine și la un azil de nebuni. Vino să vizităm câteva dintre cazurile de nebunie incurabilă. Probabil că vom da peste vreunul care se visează că este bogat și nobil, sau chiar rege. Uite-te cum adună paietele de pe pământ, le aruncă pe cap, și numește asta coroană. Uite-te cum adună pietre și pietricele, și spune că sunt diamante și perle. Ascultă-l cum râde, apoi plânge, apoi pare să fie fericit în amăgirile lui – dar este asta fericire? Nu, nu! Știm că este doar rezultatul nebuniei ignorante. Poți vedea cu ușurință în cazul acestui om o altă ilustrație a unei *păci clădită pe imaginație, nu pe justificare*. Este un lucru fără viață, fără vreo utilitate. Nu are nici rădăcină și nici viață.

Fixează-ți aceasta în mintea ta – că nu poate exista pace cu Dumnezeu până nu știi că ești justificat. *Trebuie să știm ce se întâmplă cu păcatele noastre*. Trebuie să avem o speranță rațională că ele sunt iertate și înlăturate. Trebuie să avem mărturia conștiinței noastre că nu suntem văzuți de Dumnezeu ca vinovați. Fără aceasta, degeaba vorbim despre pace. Nu avem nimic decât o umbră și o imitație a ei. „Cei răi n-au pace, zice Dumnezeu meu” (Isaia 57:21).

Ai auzit vreodată sunetul trâmbițelor care sună înaintea judecătorilor, când aceștia ajung la porțile unei cetăți

pentru a deschide ședințele de judecată? Te-ai gândit vreodată la cât de diferite trebuie să fie simțămintele pe care acele trâmbițe le provoacă în inimile oamenilor? Cel nevinovat, care nu are niciun motiv să fie adus la judecată, le aude nemișcat. Ele nu îl înfricoșează. Le ascultă și pare liniștit, netemător. Dar adesea, printre cei care le aud, se găsește vreun sărman nenorocit, care își așteaptă judecata într-o celulă tăcută și rece; pentru el, aceste trâmbițe sunt semnalul distrugerii. Ele îl avertizează că ziua judecății este aproape. Doar puțină vreme, și va sta înaintea tribunalului dreptății și va auzi mărturie după mărturie, re-povestind istoria faptelor lui rele. Doar puțină vreme, și totul se va sfârși – judecata, verdictul și sentința – tot ce îi mai rămâne sunt pedeapsa și rușinea. De aceea, nici nu este de mirare că, atunci când aude sunetul trâmbițelor, inima acestui pușcăriaș bate neliniștită!

Există o zi care vine cu repeziciune, când toți cei care *nu sunt justificați* vor cădea în același fel în disperare. Vocea arhanghelului și trâmbița lui Dumnezeu vor împrăștia în vânt falsa pace care acum stăpânește multe suflete. Ziua Judecății va convinge – dar prea târziu - mii de auto-sugestionați, că au nevoie de mult mai mult decât niște idei frumoase despre „dragostea și îndurarea lui Dumnezeu” pentru împăcarea dintre om și Creatorul lui, și pentru a le scăpa sufletele vinovate de la pedeapsa Iadului. Nicio speranță nu va putea rezista în acea îngrozitoare zi, decât nădejdea omului justificat. Nicio pace nu se va dovedi solidă,

de substanță și de nezdruncinat, ci nu-mai pacea întemeiată pe *justificare*.

Ai oare această pace? Nu îți găsi odihna, nu, dacă iubești viața, până nu știi și crezi cu adevărat că ești un om justificat. Să nu crezi că asta ține de nume și cuvinte. Nu te flata în mintea ta cu ideea că justificarea este „un subiect greu de înțeles”, și că ai putea să

ajungi cumva în Rai fără să te preocupe câtuși de puțin de justificarea ta. Fixează-ți în minte marele adevăr că nu poate exista Rai fără pace cu Dumnezeu, și nici pace cu Dumnezeu fără justificare. Apoi nu-i da odihnă sufletului tău până nu vei ajunge să fii UN OM JUSTIFICAT.

Fragment din *Old Paths*, re-tipărită de editura The Banner of Truth Trust, www.banneroftruth.org.

J. C. Ryle (1816-1900): episcop din Biserica Anglicană; autor al cărților *Holiness, Knots Untied, Old Paths, Expository Thoughts on the Gospels* etc; s-a născut la Macclesfield, Cheshire County, Anglia. O parte a cărților lui Ryle sunt disponibile și în limba română la Editura MAGNA GRATIA.

Note bibliografice și explicative

- (1) **Richard Hooker** (c. 1554-1600) – predicator englez care a creat o teologie anglicană distinctă; maestru în proză în limba engleză și filosofie legală.
- (2) **Raiatea** – cea mai mare insulă din arhipelagul Leeward, Insulele Societății, Polinezia Franceză, situate în zona centrală a Pacificului de Sud.
- (3) **purgatoriu** – învățătura romano-catolică privind o stare intermediară după moarte, în care sufletele persoanelor ar fi purificate, suferind de pe urma păcatelor lor din trecut. Autorul spune că singurul loc unde noi suntem „purificați” este în sângele lui Hristos, nu în vreun purgatoriu înțeles în sens romano-catolic – n.ed.